

„Преображение Господне“ — мозайка от Синайския манастир „Света Екатерина“

Префектът на Конгрегацията за Източните църкви кардинал Сандри в Плевен

По случай 100-годишния юбилей от явленията на Света Дева Мария във Фатима на 1 юли 2017 г. в епархийното светилище на Божията майка в Плевен бе отслужена тържествена Евхаристия, предствотелствана от кардинал Леонардо Сандри - префект на Конгрегацията за Източните църкви при Светия престол. Литургията бе отслужена в присъствието на апостолическия нунций в България монс. Анселмо Гуидо Пекорари и тримата български епископи: Никополския епископ монс. Петко Христов, апостолическия екзарх монс. Христо Проиков и епископа на Софийско-Пловдивската епархия монс.

Георги Йовчев. Още много духовни лица съслужиха в литургията: секретарят на кардинал Сандри монс. Флавио Паче, отец Виеслав Пижио - провинциален настоятел на отците францисканци конвентуалци в България от варшавската провинция „Непорочно зачатие на Дева Мария“, монс. Йовко Пищийски и свещеници от трите католически епархии в България. Високи гости на събитието бяха посланици от дипломатическия корпус в България: техни превъзходителства Камило Дзуколи - посланик на суверенния Малтийския орден в България, Стефано Балди -

На стр. 8

160 години християнски живот в Ореш

Така бе именуван чаканият празник на жителите на Ореш, който се състоя на 3 юни 2017 г. и съвпадна с провеждането на XIV фолклорен събор на католиците в България. Един празник, една дата с много история, история, показваща не само факти, но и приканваща да я припомним и говорим за нея всеки ден, да предаваме и споменаваме времето, оставило следа, изгряваща всеки път със събуждането ни.

Едни ще кажат - празник като всеки друг; други ще се замислят - 160 години какво?

160 години живот в обновена черква. Нов храм, носещ още по-силно християнския дух. Храм, желан и чакан години. Храм, който ще носи силата на вратата за поколения напред.

Историята на Църквата ни кани да надникнем в нея, в

На стр. 4

Празникът на Пресветото Сърце Исусово в село Гостиля

На 24 юни в село Гостиля беше отслужена празнична литургия за храмовия празник на черквата „Пресвето Сърце Исусово“. Тържествената литургия от 11 часа бе предствотелствана от Никополския епископ монс. Петко Христов, с когото съслужиха дякон Владислав Томич, обслужващ енорията, отец Салваторе Фрашина, отец Койчо Димов

и отец Ириней Микос.

Проповед поднесе отец Койчо Димов, енорийски свещеник на енории Бърдарски геран и Враца. Той каза: „Пресветото Сърце е празник на Божията любов, която Бог е начертал в историята на Спасението; още при Сътворението на света Бог твори всемира със Своята любов и въз-

На стр. 7

Осветен кръст в Стара Загора

Събота следобед, 24 юни 2017 г. В този ден съвпадат два големи християнски празника: Пренепорочно сърце Марино и Рождението на свети Йоан Кръстител. По пътя от Казанлък за Стара Загора въздухът трепери от горещината. Стигаме до новостроящата се черква „Света Богородица,

На стр. 8

Най-голямото предизвикателство

Един от моите по-възрастни събрата, който често проповядва, веднъж каза, че за него най-голямото предизвикателство е проповядването по време на Мариините тържества. Празници има много, но фрагменти за Божията майка в Евангелията - не чак толкова.

Обаче, както същият този събрат казва, всеки път, когато се подготвям за проповедта, откривам нещо ново за ролята на Божията майка в делото на спасението и Бог и виждам връзка с нашето обикновено човешко всекидневие. Така през цялата настояща

година Църквата е обърната по специален начин към Божията майка. Първият повод е 100-годишнината от явленията във Фатима, а вторият - подготовката за Световната младежка среща, която ще се проведе в Панама през 2019 г. С този дух в нашата родина се събират младежи. Първото събитие - Националната християнска младежка среща - се случи в Белене в началото на юли, а второто ще бъде Международният младежки християнски фестивал в Белозем от 28 август до 2 септември тази година.

На стр. 2

„Силният ми стори велико нещо“ (Лк. 1, 49)

На 5 юли в енорията в Белене бе открита Националната младежка християнска среща. Тя продължи до събота, 8 юли, и темата тази година бе „Силният ми стори велико нещо“ (Лк. 1, 49). Покровителите, избрани за срещата, бяха блаженият Евгений Босилков и светите деца от Фатима Франсишку и Жасинта. Организатор на срещата бе национален комитет с председател отец Венци Николов от енория Плевен, в който участват младежи от трите католически епархии.

На стр. 4

Пред лицето на злото и омразата да продължаваш да обичаш

На 12 юли в грандхотел „София“ в столицата бе организирана конференция на тема „Етика, ценности и религия“, на която участваха представители на основните вероизповедания в страната: Българската православна църква в лицето на Негово Високопреосвещенство Средно- и Западноевропейският митрополит Антоний, председателят на Епископската конференция на Католическата църква в България и апостолически екзарх Негово Високопреосвещенство Христо Прошков, главният мюфтия д-р Мустафа Хаджи, пълномощникът на националния алианс Обединени евангелски църкви пастор Тони Еленков и председателят на Централния израилтянски духовен съвет София Коен.

В първата част на конференцията приветствия поднесоха кметът на София Йорданка Фандъкова, председателят на парламентарната група на политическа партия ГЕРБ в 44-тото Народно събрание Цветан Цветанов, съветникът към политическия кабинет на министър-председателя и секретар на Съвета по сигурността в министерския съвет Георги Кръстев и представителите на фондациите „Конрад Аденауер“ Торстен Гайслер и на „Вилфрид Мартенс“ Никлас Новаки.

В изказването си Негово Високопреосвещенство Христо Прошков говори основно върху умереността като ценност за човешката личност и средство за междурелигиозния диалог.

Публикуваме отделни пасажки от изказването.

„В човешкия живот има удоволствия и радости. Границата между двете е трудно забележима. Удоволствието е щастието на тялото. Радостта е щастието на душата.

Удоволствието живее един миг и умира. Ето защо то остава един вкус на смърт, когато го опиташ.

Радостта е непреходна. Тя не може да умре. Тя окриля и влага копнеж за добри дела. Приеми я и ти ще запазиш в себе си един полъх на вечността.

Умереността е една от четирите морални добродетели: благоразумие, сила, справедливост, умереност. Изразява се с умереност в яденето, пиенето и всяка друга сфера на живота, но означава не просто човек да не яде или да пие и пр. твърде много, да не злоупотребява с общественото положение, нито дори просто желанието и амбициите му да са по-малки и слаби, а преди всичко човек да не се оставя да го владеят неговите страсти и желания, а той да ги владее и дисциплинира със своя разум - изисква следователно бдителност и работа върху себе си, започва в ума и волята

Изказване на апостолическия екзарх Негово Високопреосвещенство Христо Прошков на конференцията „Етика, ценности, религия“

- всяко наше добро решение прави следващото още по-лесно, а всяко лошо също прави следващото лошо по-лесно, трябва да се упражнява постепенно и постоянно.

Защо е нужна умереност? За да няма „разногласие в тялото“ (1 Кор. 12, 25), казва апостол Павел, а оттам и в душата, в нашите взаимоотношения, в цялото общество.

Умереността с други думи е вътрешната мяра и редът на човека във всичко, което му позволява да живее добре, да използва правилно своите умения и сили, да постъпва справедливо.

Означава, че човек трябва да гледа и внимава за себе си, за своите действия и желания. Всяка неумереност, ненаситност е вредна както за другите, така най-вече вредна, заробваща, саморазрушителна за самия човек. Защото без умереност тласъкът, потокът на страстите и желанията излиза от руслото, прелива, човек изгубва своята посока, своя път и цел в живота. Умереността не е самият поток, но тя е неговият канал, неговите брегове, благодарение на нея той може да тече силен и чист във вярната посока.

В Катехизиса на Католическата църква се казва: „Умереността е морална добродетел, която управлява влечението на човека към удоволствията“. Удоволствията могат да бъдат най-различни и много силни. Те се отнасят към сетивата на тялото, любопитство, претенции да командваме и всичко, което засяга главните пороци. Ако търсим удоволствието на всяка цена, като че ли инстинктът е неудържим, те не само не ни предоставят пълно удоволствие, а рискува-

ме те да ни убият.

Дарът на умереността „осигурява господството на волята над инстинктите и задържа желанието в границите на порядъчността“.

Умереността е християнска добродетел, която управлява желанието. „Не отивай по влечението на инстинкта си и на силата си, за да ходиш по прищевките на сърцето си“ (Срв. Сир. 5, 2).

„Всичко ми е позволено, но не всичко е полезно“ (1 Кор. 10, 23).

Още в античността философите са определяли умереността като добродетел. Първ, който е въвел този принцип в култ, е великият философ, мистик и математик Платон. Платон говори за човек на духа и човек на тялото, които са в състояние на постоянна борба. Умереността е победата, която печели духът. Това изисква сериозно самопознание и различаване на доброто от злото. Аристотел от своя страна нарича умереността най-висша и основна добродетел, която включва в себе си всички останали.

Християнското разбиране на умереността я определя като висша цел в самоотверженото служение на Бог. Казано с други думи, умереността е добродетел, с която човек управлява себе си. Една мисъл казва: „Ако натегнеш струната повече, отколкото трябва, ще се скъса. Ако я оставиш разхлабена, няма да издава верен звук“.

Хората имат нужда да говорят. Тяхната душа, препълнена с грижи, неприятности или радост, жадува да се изрази. Думите са проводник на душата и позволяват на хората да общуват помежду си. Мълча-

ливите често страдат от това, че не могат да се изразят. Боязливостта, страхът, че няма да бъдат разбрани, липсата на някой, готов да ги изслуша, ги скована. В действителност малко хора са готови да приемат да се освободят от всичко заради своите братя. Колко хора умират, без никога да са срещнали човек, който да ги приеме с внимание и обич, да се съсредоточи, за да ги изслуша...

Никога не прекъсвай другия, за да говориш за себе си. Остави го докрай да говори. Ако си изкушаван да говориш за себе си, не е ли това знак, че премного мислиш за себе си? Ако ти мислиш за себе си, ти вече не си на разположение на другите. За да можеш да слушаш другия, трябва да се освободиш от своето АЗ. Ако говориш за себе си, нека това да бъде за другия - за да го озариш, за да го успокоиш, за да го обогатиш, но никога за да се издигнеш пред него, да го засенчиш и обезкуражиш, за да го смажеш. Ако знаеш да изслушваш, много ще идват при теб, за да ти говорят. Бъди внимателен, мълчалив, приемащ и дори преди да си казал една дума, другият ще си отдъхне радостен, освободен, озарен.

Няма човек и никога няма да има такъв на земята, който толкова много е паднал, за да се изплъзне от безграничната Божия любов. Ти нямаш право да не обичаш и да нямаш

доверие в този, когото Бог обича и на когото се доверява. Обезкуражен ли си пред греха, който не може да не си видял в другия? Повтори си думите на свети Павел: „Там, където грехът изобилства, благодатта преизобилства“.

Искаш да повлияеш на другия ли? Ако мислиш, че можеш да направиш нещо от себе си, ти създаваш препятствия. Ти не можеш друго освен да приготвиш почвата, да отвориш пътя. Останалото е от Бог. Той и само Той работи от дълго време, за да спаси и изкупи. Да повлияеш на другия, това е да му помогнеш да срещне всемогъщата Любов, Която променя сърцата. Не е достатъчно да забележиш злото, а да окуражиш доброто. Или казано с други думи: много виждай, малко поправай, много премълчавай, много прощавай, бързо забравяй. Така Исус обичаше, така срещаше човека, за когото бе дошъл тук, на земята. Наистина... „Няма любов, по-голяма от тази да дадеш живота си за другия.“ (За тези, които обичаш.) Исус изпълни превъзходно Своята мисия. Днес това е животът на истинския християнин - пред лицето на злото и омразата да продължаваш да обичаш. Това означава да си човек, който владее себе си и побеждава себе си до степен на героизъм.

След всичко казано дотук може би ни се струва, че да живеем така не е естествено, не е искрено, че не живеем истината. Струва ни се, че играем комедия... Да, съгласен съм. Това е комедия, но... да знаем, това е Божествена комедия. Това е животът на всеки, който приема в живота си да бъде умерен човек.“

По catholic.bg.org

Най-голямото предизвикателство

От смп. 1

Като организатори на фестивала взехме присърце думите на папа Франциск, който ни насърчи: „Подражавайте на Мария!“. И затова искаме за-

едно с младите хора да изследваме живота и да го следваме.

Дали ще успеем в това? Ще видим. Задачата не е лесна, защото точки на пресичане между „днешната младеж“ и например предаността на Мария могат да не съществуват; или как днешните млади момичета биха могли да потънат в смирение и да бъдат толкова скромни, колкото е била Мария? Дали това може да бъде предложение и към младите мъже?

Определено обаче можем да отговорим - да, и днес Мария е изходна точка на нашите избори и нагласи. Важно е

На смп. 7

Във вечна светлина

Отец Стефан Калапиш

На 15 юли след тежко боледуване почина отец Стефан Калапиш, енорийски свещеник на енория „Свети Архангел Михаил“ - село Трънчовица.

Стефан Калапиш е роден на 26 декември 1962 г. в с. Бърдарски геран във вярващо семейство на банатски българи. Основното си образование получава в родното си село, а средното образование - във Враца. След това работи и следва задочно в Софийския университет българска литература, история и френски език. По-късно работи като учител в СОУ „Неофит Рилски“ в Кнежа. Активно се занимава с музика и фолклор. Стефан посещава своята енория „Свети Йосиф“ в Бърдарски геран, ходи тайно на черква.

След смяната на тоталитарния ржим води катехизис на децата от енорията. През 2001 г. заминава за Италия и учи във Висшата семинария в Рим. Там получава образование за мирски свещеник и добива стаж в пастирската дейност. В същото време учи

в Папския латерански университет. През юни 2006 г. държи последен изпит и се дипломира като бакалавър по философия и богословие.

Ръкоположен е за свещеник на 5 май 2007 г. в светилището на блажената Евгений Босилков в Белене, в храма „Рождение на Блажена Дева Мария“. Ръкополагат го тримата български епископи: монс. Петко Христов, монс. Христо Прошков и монс. Георги Йовчев, заедно с апостолическия нунций в България монс. Джузепе Леанца. Това е първото свещеническо ръкоположение след 55 години в Никополската епархия.

Погребението се състоя на 17 юли т.г. в родното село на отец Стефан Калапиш Бърдарски геран. Заупокойната литургия отслужи епископът на Никополската епархия Петко Христов в присъствието на многобройни вярващи и свещеници от трите епархии в страната.

Вечен покой дай му, Господи, и вечната светлина да го озари!

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник Благовест Вангелов

Адрес на редакцията: 1606 София, ул. „Дюлун планина“ № 7 Тел. (02)41-77-739, E-mail: istina-v@techno-link.com Редактор Марко Георгиев ISSN 0861-6450

Ирландия. На 8 юли т. г. известният футболист Филип Мълрайн (39) е ръкоположен за свещеник от архиепископ на Дъблин Аугустин Ди Ноя. „Червения дявол“ - както го наричат феновете на английския Манчестер Юнайтед заради червения екип на отбора, влиза в Доминиканския орден и следва богословие и философия в Белфаст, след това в папските университети и на 16 септември 2016 г. полага вечните обети. Той е бил в състава под треньорското ръководство на Алекс Фьргюсън заедно с Дейвид Бекъм и Райън Гигс. Получавал е средно по 50 хиляди паунда на месец и е натрупал голямо богатство. При ръкополагането му архиепископът е казал: „Ти вече знаеш като футболист с колко труд постигаш целта, сегашната ти цел е Христос“.

Германия. На тазгодишната Петдесетница архиепископът на Регенсбург Рудолф Фодерхолцер е миропомазал 44 възрастни мъже и жени от различни националности.

+++ На 83-годишна възраст е починал германският кардинал Йоахим Майснер. След смъртта му кардиналската колегия наброява 226 кардинали, от които 121 са под 80-годишна възраст. Кардинал Майснер е погребан в криптата на Кьолнската катедрала.

Австралия. По официални данни населението на страната е 24 милиона, от които седем милиона са невярващи, три милиона са англичани, два милиона - протестанти. Католиците са над седем милиона и са най-голямата християнска общност.

Франция. Говорителят на Епископската конференция на Католическата църква във Франция Оливие Рибато е заявил, че Католическата църква е против сурогатното майчинство, като го сравнява с осиновяване на деца от хомосексуалисти. Целта е да се защитят правата на майката и на детето.

Украйна. По покана на архиепископа на Католическата църква от източен обред Святослав Шевчук в страната на едновременно посещение е бил префектът на Конгрегацията на Източните църкви кардинал Леоноардо Сандри. Той е отслужил тържествена литургия в униатската катедрала на Киев, осветил е новия униатски храм в Харков. Също така кардиналът е посетил семинарията в гр. Иваново и местното светилище Зарванитца. На края на посещението е отслужил тържествена литургия в катедралата на Львов. От 52-милионното население на Украйна над 11 милиона са католици, от които пет милиона и половина са от източен обред.

Ел Салвадор. Многохиляден народ в шпалир от летището на столицата до катедралата е посрещнал много радушно архиепископа на града 74-годишният Грегорио Роса Чавес, удостоен от папа Франциск с кардиналски сан. Новият кардинал е натоварен от папата с трудната мисия да бъде посредник между Южна и Северна Корея. Като начало кардиналът ще посети столицата на Южна Корея Сеул, след което му предстои посещение и в Пхенянг - столицата на Северна Корея.

Венецуела. Местните меди съобщават за убийството на

младия францисканец отец Диего Бедоя Кастрильон (35), колумбиец. Официалната версия е, че е убит от двама младежи, за да откраднат храна. Но съществуват и подозрения, че е убит заради подкрепата на Католическата църква към населението на страната. Венецуела е в икономическа и финансова криза и народът масово се противопоставя на политиката на президента социалист Николас Мадуро. От 28-милионното население на страната над 20 милиона са католици.

Аржентина. На тържествена литургия в столицата Буенос Айрес бе чествана 25-годишнината от въздигането на отец Хорхе Бергольо (сега папа Франциск) в сан епископ на 27 юни 1992 г. Хиротонията е извършена от кардинал Антонио Куарасино по предложение на Йоан-Павел II. След като е избран за папа през 2013 г., Франциск не е посещавал родната си страна. От 36-милионното население на Аржентина над 33 милиона са католици.

Ирак. Патриарх Луис Рафаел Сако остро е разкритикувал западните европейски страни за тяхната недалновидна бежанска политика. В деня на свети апостол Тома - 3 юли, той е призовал местните християни да се молят за незабавното завръщане на бежанците в родните им страни, особено в Светите земи.

Колумбия. Медиите съобщават за предстоящото посещение на папа Франциск от 6 до 11 септември 2017 г. в Колумбия, както и че се планира през 2018 г. той да посети Перу и Чили, с което приключват посещенията му на всички страни по тихоокеанското крайбрежие на Южна Америка.

Пакистан. Осем години пакистанската католичка д-р Асия Биби лежи в затвора и очаква окончателно решение от Върховния съд. Тя е осъдена на смърт през 2009 г. за богохулство. Наскоро тричленният Върховен съд е отложил решението поради отказване на един от членовете му. Председателят на католическото движение „Мисيو“ Клаус Кремер е настоял пред германското правителство да се застъпи пред президента на Пакистан за незабавното помилване и освобождаване на невинната християнка.

Русия. В най-голямата църква в Москва катедралата „Христос Спасител“ изложени са мощи на свети Николай са били посетени от над 1.8 милиона души. После те са пренесени за поклонение в катедралата на Санкт Петербург. Мощите на свети Николай се съхраняват в базиликата в Бари (Италия).

+++ Католическият епископ на Москва Паоло Пеци е ръководил голяма поклонническа група от епископи от Русия и Казахстан заедно с над хиляда поклонници, която е посетила Фатима на 13 юли т.г. На тази дата преди 100 години Богородица се е обърнала към пастирчетата да се молят за спасяването на Русия. Явяванията на Дева Мария пред трите овчарчета са ставали всеки месец на 13-о число, до последното явяване на 13 октомври 1917 г.

Полша. Най-големият син на полския премиер Беата Шидло, 25-годишният Тимотеюс Шидло, е отпразнувал тържествено първата си литургия пред своите родители в светилището Ченстохова. В светилището с Черната мадона са присъствали всички полски министри, ръководителите на всички полски партии, председателят на Горната камара Ярослав Качински, местният епископ Вацлав Дедо и много граждани. По-малкият

син на семейството на Беата и Едуард Шидло Блажей (23) следва медицина.

+++ От проведената национална анкета относно приемането на бежанци над 73 процента от анкетираните са категорично против подобни емигранти заради страх и опасение от тероризъм.

Италия. Бившият абат на бенедиктинския манастир „Монте Касино“ 54-годишният монах Пиетро Биторели е обвинен в злоупотреба с 500 хиляди евро. Той е прехвърлил сумата, получена от дарения от посетители на манастира и от местната енория, на своя сметка. Местната прокуратура обвинява Биторели за скъпи пътувания в Англия и Бразилия. Обвинен е и неговият брат Масимо, който му е помагал.

+++ Световната туристическа организация отчита, че през 2016 г. само поклонническият туризъм в католическите светилища в света е донесъл над 18 милиарда евро от над 330 милиона поклонници. Описани са всички светилища и свети места в Италия, Франция, Португалия, Полша, Палестина, Израел, Бразилия, Мексико. Посочени са най-посещаваните места - базиликата „Свети Петър“ в Рим, Фатима, Сантяго де Компостела, Лурд, Ченстохова, Меджугорие, Йерусалим, Гвадалупе, статуята „Христос Изкупител“ в Рио де Жанейро (Бразилия).

Ватикан. Неочаквано папа Франциск назначи секретаря на Конгрегацията за доктрина на вярата 73-годишния испанец архиепископ Луис Ладария Ферер за неин префект. Архиепископ Ладария - йезуит като папа Франциск - бе назначен през 2008 г. от папа Бенедикт XVI за секретар на конгрегацията и стана най-важният сътрудник на досегашния префект кардинал Герхард Мюлер (69), който всекидневно координираше дейността й. След назначението папа Франциск е приел новия префект на частна аудиенция, която е продължила повече от час.

+++ Във връзка с възпоменаването на 11 юли на свети Бенедикт от Нурсия (480-547) папа Франциск е отправил послание към всички европейци, особено към младите, по Туитър: „Европа има едно идейно и духовно наследство, изключително по рода си, което трябва страстно и пламенно да се поддържа и с нова свежест да се подновява в чест и в памет на свети Бенедикт - съпокровител на Европа“.

+++ В столицата на Казахстан Астана е открито световното изложение ЕКСПО 2017 на тема „Енергия на бъдещето“. 115 държави обменят опит в разумното използване на енергийните източници. В павилиона на Ватикан са изложени картини с надписи и лозунги по тази тема. Изложението ще продължи до септември; на него се очакват над два милиона посетители от цял свят.

+++ Папа Франциск е изпратил 50 хиляди евро в помощ на населението на гръцкия остров Лесбос, пострадал от земетресение. Между местните жители има и над 50 католически семейства, а в палатки са настани над 30 хиляди бежанци.

+++ Във връзка с лятната ваканция папа Франциск отслужва само вечерни през юли и август на площад „Свети Петър“. От 6 до 11 септември той ще посети Колумбия и това ще бъде петото му посещение в Латинска Америка. В Колумбия папа Франциск ще се опита да помири правителството и местните партизани. Той ще бъде третият Римски епископ, посетил Колумбия - след Павел VI (1968) и

Йоан-Павел II (1986).

+++ Светият отец е назначил жена - Фламиния Джованели, за секретар на новото ведомство „Цялостно човешко развитие“, което обединява службите „Кор нум“, „Справедливост и мир“, Съвета за мигрантите и пътуващите и Съвета за пастирски грижи за санитарните работници.

+++ Папа Франциск е издал „Моту проприо“, с което променя правилата за провъзгласяването на блажени и светци. Основен мъченичеството той въвежда като критерий и самопожертвователността - за християни, отдали „свободно и доброволно“ живота си от любов към ближния.

+++ При реставрационни работи във ватиканските музеи са открити неизвестни досега произведения на великия художник Рафаело (1485-1520). Това са две рисунки на жени, олицетворяващи приятелство и справедливост в т. нар. Зала на Константин. Според научния директор на ватиканските музеи Арнолд Неселрат рисунките са с много високо качество и са рисувани малко преди смъртта на художника - между 1519 и 1520 г.

+++ Римският епископ е приел оставката на патриарх Григорий III Лахам (83), ръководител на Мелкитската църква от източен обред в Близкия изток, като е казал, че оставката е за „добро на Мелкитската католическа църква“. До избора на нов патриарх Църквата ще бъде ръководена от мелкитския архиепископ на Алепо Жан-Клемент Жанбарт. Лахам е сириец и бе избран за патриарх от Синода през ноември 2000 г. и утвърден от Йоан-Павел II през декември 2000 г. Изборът е пожизнен, избраният може да бъде освободен само при нарушаване на каноните, по решение на Синода с разрешение на папата. Мелкитската католическа църква наброява над 1,6 милиона вярващи; освен в Близкия изток католици мелкити - около 800 хиляди - живеят в самостоятелни диаспори по света - в Бразилия, Аржентина и Австралия.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция православна делегация от патриаршията на Константинопол и в радушен разговор е посочил, че преди 50 години - през юли 1967 г. - Павел VI е извършил историческо посещение при тогавашния патриарх Атенaгoрас в Константинопол и заедно са посетили светилището на Богородица в Ефес и Измир (в миналото Смирна), а през октомври същата година вселенският патриарх Атенaгoрас е бил приет от папата в Рим.

+++ Пред журналист на германското списание „Фокус“ в неупристен разговор във ватиканските градини почетният папа Бенедикт XVI е заявил, че все още чувства носталгия по родината. „Радвам се на добър живот във Ватикан, ръцете ми все по-рядко натискат клавишите, главата ми стана непослушна и някой ден очаквам Бог да произнесе присъдата за моя понтификат“, добавил той. Пред същото списание частният секретар на Бенедикт XVI и префект на папския дом архиепископ Георг Генсвайн е заявил, имайки предвид лабилното здраве на папа Бенедикт по време на неговия понтификат: „Мисля, че ако не беше подал оставка, нямаше да доживее до тази възраст“.

+++ На голяма среща с журналисти и студенти от папския Грегориански университет кардинал Пиетро Паролин е отговорил на много въпроси, между които и въвеждането на служ-

бата „редовен“ дякон в Католическата църква. Кардинал Паролин е заявил, че дължността е била обсъждана още на Тренския събор (1545-1563), но едва 400 години по-късно - преди 50 години - папа Павел VI (1963-1978) я въвежда на 18 юни 1967 г. като „възстановяване на службата дякон в Латинската църква“. По въпроса за посещението му в Москва кардиналът е заявил, че през август ще се срещне в Москва с президента Владимир Путин и Московския и Всеруски патриарх Кирил.

+++ На 25 юни т. г. в Рим е била отслужена тържествена служба пред хиляди украинци униати, дошли на поклонничество в базиликата „Свети Петър“ по случай 150 години от провъзгласяването за светец на епископа мъченик Йосафат Кунцевич (1580-1623). Литургията е била водена от киевския архиепископ Святослав Шевчук, за което имало специално разрешение от папата. Литургията е завършила с поклонение и молитва пред мощите на светеца. На 12 ноември 1623 г. архиепископ Йосафат е пътувал за Витебск; по пътя бил нападен и убит с брадва от неизвестен нападател. През 1643 г. архиепископ Йосафат е провъзгласен за блажен, а през 1867 г. е обявен за светец - първи светец на Католическата църква от източен обред. От 1963 г. мощи на свети Йосафат се съхраняват в базиликата „Свети Петър“.

+++ На 80-годишна възраст е починал Хоакин Наваро-Валс - говорител на Светия престол от 1984 г. до 2006 г. Той е сменен от йезуита Федерико Ломбарди през 2006 г.

+++ Президентът на Папския съвет по култура кардинал Джанфранко Равази е отслужил възпоменателна литургия за първите римски мъченици при император Нерон. Най-големите мъчения, изтезания и екзекуции са извършвани преди 1950 години - през 67 г. Службата се е състояла в черквата „Кампосанто“, която се намира на площада, където Нерон е извършвал екзекуциите. Според преданието през 67 г. е убит и свети Петър. По случай 1950 години от мъченичеството на свети Петър и свети Павел Ватиканската банка сече в тяхна памет монети от две евро.

+++ Папа Франциск е посрещнал и приел много сърдечно холандската кралска двойка в частна аудиенция - крал Вилем-Александър (50) и кралица Максима (46). Особено се е радвал папата на кралица Максима, която е негова сънародничка. Тя е дъщеря на аржентинския политик Хорхе Сорегията. Папа Франциск я помни още като ученичка и студентка. В разговора са взели участие държавният секретар Пиетро Паролин и ватиканският секретар за отношенията с държавите архиепископ Пол Галагер. Засегнати са били и въпроси за околната среда и миграцията. Сърдечната среща е продължила повече от час. Това е трета среща на кралското семейство с папа Франциск. Първата среща е през 2013 г. при избора на папата, когато Вилем-Александър е още принц наследник; втората е през 2016 г. Кралската двойка има три деца. Максима е католичка, а Вилем - протестант. Венчани са от католически свещеник и протестантски пастир; децата обаче са кръстени в католическа църква. От 11-милионното население на Холандия над 6 милиона са католици и са най-голямата организирана общност в страната.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Национална младежка християнска среща

Искам да започна с това, че благодарим от сърце на всички организатори, на всички, които са вложили труд в тази среща, тъй като условията бяха прекрасни, духовната част беше много добре организирана, винаги имахме музикален съпровод, който беше чудесен. Никой не остана без забавление, всички много се радваха, бяхме заедно в радост и веселие, но най-вече в молитва.

Срещата беше на тема „Силният ми стори велико нещо“ (Лк. 1, 49). Имахме радостта да слушаме едно размишление на монс. Христо Прошков, което беше много дълбоко и много ни развълнува. Той говори много за Дева Мария и как Господ е повлял на нея като човек и как тя си е приела нейната съдба, как се е оставила в ръцете на Бог. Това на мен ми направи най-силно впечатление, тъй като другите свещеници също добавиха, че понякога ние просто трябва да приемем, че сме хора - с грешките, с провалите... Да ги приемем, да се изправим, да хванем Господ за ръка и... само напред, с мисълта да бъдем по-добри хора.

Надявам се тази среща да ме е направила по-добър човек, надявам се да съм оставила някаква следа, надявам се да съм се държала добре с хората, защото аз отвсякъде срещнах само усмивки, само добро отношение, много доброта. И надявам се да продължаваме нашите срещи с годините, след години да могат и моите деца, живот и здраве, да участват в такива срещи.

Ирина ДЖУНДРИНА
от енория „Пресвето Сърце Исусово“, гр. Раковски

Срещата беше прекрасна на това място - толкова дълбоко свързано с българските мъченици и от толкова дълго време свързано с Католическата църква. Прекрасно е да се види как младежите от България израстват като

общност в Църквата и израстват във вярата.

Димитър ПЛАЧКОВ,
на 19 години, от енория „Свети Йосиф“, София

През тези дни станах част от младежите, които взеха участие в Петата юбилейна националната младежка християнска среща, която се проведе в Белене. Освен това имах удоволствието да участвам и в организацията на тази среща заедно с отец Венци Николов, младежите от сдружение „Анима“ и младежите доброволци от Белене. А сега за самата среща. Тази година в Белене бяха събрани рекорден брой хора, над 230 души, което само по себе си говори, че това е начинът, по който младежите търсят да се докоснат до Бог.

Традиционно добро впечатление ми направи конференцията на монс. Прошков, на която освен че слушахме размишления по темата на срещата „Силният ми стори велико нещо“, имахме и възможността да обсъдим с него и въпроси, които ни вълнуваха лично.

Друг красив момент, който ще остане като спомен за мен, е нощното бдение, където всеки можеше да обожават Тялото Божие, да проведе личния си разговор с Бог, да си направи изпит на съвестта. И въпреки късните часове църквата не остана и за миг празна.

Тази година имахме възможността да посетим Втори обект на остров Персин, където да отдадем почит на всички загинали и репресиранни от тоталитарните режими. Сигурен съм, че голяма част от нас почувстваха душите на хората, чиято кръв и сълзите им са напоили това място.

Не на последно място запомнящи се ще останат и трите литургии, където ясно беше подчертано, че всеки от нас е уникален шедьовър на Бог.

Митко МИХАЙЛОВ
от енория „Непорочно Зачатие на Блажена Дева Мария“, с. Ореш

160 години християнски живот в Ореш

От стр. 1

зи епоха и в Марга Аурей се заселват българи и стратегическият римски пункт загубва латинското си име, за да вземе Ореше - на български означава местност, където виреят много орехи.

По същото време на Балканския полуостров се разпространява ерес, пренесена от Азия, под името павликянство. Факти говорят, че орешенци са се покръстили и приели християнската вяра след павликянството, през 1609 г. с владиката Петър Солинат (Тузланина), францисканец, който започва своята дейност за покръстването на павликяните и третото село е Ореш. В трудни времена - годините на покатоличването на павликяните, епископ Петър Солинат се погрижва да образува мес-

тен клир - в Рим са изпращани момчета в Климентинския колеж. Между тях е и едно момче от Ореш - Филип Станиславов, който става преводач на папа Урбан VII, по-късно - епископ, и написва първата печатна книга на новобългарски „Абагар“.

Говорим за трудни времена за католиците от Никополската епархия не само материално, но и духовно. Обаче Светият отец не забравя своето стадо. През 1781 г. папа Пий VI изпраща пастири - мисионери пасионисти. Те идват и в Ореше. Тук имало енорийски дом; той представлявал къща, вкопана в земята един човешки бой, покрита с тръст и земята от които служела за черква.

На стр. 7

„Силният ми стори велико нещо“ (Лк. 1, 49)

От стр. 1

В сряда младежите започнаха да пристигат още в ранния следобед. Общият им брой достигна 230 души и бяха от повечето енории в България. Отговорникът за младежката пастирска дейност в Никополска епархия отец Венци Николов от общността на малките братя конвентуалци в Плевен заедно с инициативния комитет и домакините от Белене посрещнаха момчетата и момичетата от енориите. Те бяха настанени в енорийските структури и на палатки, опънати в двора на църквата „Рождение на Блажена Дева Мария“. Заедно с тях бяха духовници от трите епархии от различни монашески общности и мирски свещеници. В сряда вечерта пристигна и апостолическият екзарх Христо Прошков, който води централната конференция по темата в четвъртък. Младежите го посрещнаха с радост, помейки добре, че той ги придружаваше през всички дни на Световната младежка среща в Краков с катехизис, литургия и молитва.

Тържественото откриване на младежката среща бе в 20 ч. в двора на енорията. Поздрав и слово към младежите отправиха отец Ремо Гамбакорта от енорията домакин и кметът на община Белене г-н Милен Дулев. След тях поднесе приветствие към участниците апостолическият екзарх Христо Прошков. Тържествено шествие с Кръста на младежките дни, образите на светците - покровители на срещата, и техните реликви, запалени факли и знамена (на Ватикан, на Света Дева Мария, на младежките срещи и на България) направи момента празничен и вълнуващ. Васил Конаратов от Белене прочете Молитвата на младежите за святост и заедно с тях помоли за Божията помощ и благослов над тях. Откриването завърши с праз-

нична програма с песни, фолклорни танци, пиески и хореография от младежки групи от различни енории на трите епархии. Красиви фойерверки допринесоха за красотата на тази незабравима вечер.

В четвъртък след утринната молитва бе най-важната конференция по темата „Силният ми стори велико нещо“ (Лк. 1, 49). Поднесе я епископ Христо Прошков. В нея той говори за Света Дева Мария и нейната готовност и смирение пред Благовестието, че ще стане Божия майка. Младежите зададоха по-късно на епископа въпроси, които ги вълнуват - как да откриваме своето призвание; по какъв начин Църквата се свързва с младежите, които нямат рано християнско възпитание; как да убедим другите младежи, че са достойни за любовта и прощата на Бог; християнското семейство и общата молитва; как да запазим младите хора вътре в християнските общности, да не ги губим в света... И още много други. В 12 ч. в храма „Рождение на Блажена Дева Мария“ апостолическият екзарх и всички свещеници отслужиха за младите хора Евхаристия по източен обред. Следобед програмата продължи със свидетелства от поканени гости: сем. Михайлови от Никополска епархия, Ирина Джундрина от енория в град Раковски, участвала в предишни младежки срещи, и членове на движението „Опус Деи“ от Испания. По-късно в работата по групи младежите отговоряха на въпросите от въпросника, предназначен за XV редовна генерална асамблея на Синода на епископите, с цел изработване на проект за работен документ. Темата на въпросника бе „Младите хора, вярата и разпознаването на призванията“.

След вечерната забавна програма от енория в град Раковски, в 22 ч. всички младежи се включиха в молитвена броевица в енорийската черква „Рождение на Блажена Дева Мария“, тъй като дъждът промени плановете за молитва по улиците на града. Броевицата завърши с красиво обожаване на Евхаристията

до сутринта.

В петък, 7 юли, след утринната молитва младите хора и духовните лица се отправиха към Втори обект на остров Персин, до мястото на бившия лагер за политически затворници от времето на социализма. Там те участваха в Кръстен път на мъчениците и слушаха беседа на мястото, предвидено за изграждане на мемориален парк в почит на жертвите на тоталитарния режим. Беседа изнесе кметът на Белене г-н Милен Дулев, член на Фондация

„Остров Белене“.

Вечерта младежите слушаха свидетелства на представители на „Каритас“ - София, и взеха участие в Евхаристията в църквата „Свети Антон“. Службата бе председателствана от отец Ивелин Генов от Софийско-Пловдивската епархия. Всички младежи се молиха за нови звания и слушаха внимателно проповедта на отец Ивелин, който като млад духовник им говореше с езика на младите и ги насърчаваше да повярват в себе си и да вървят смело напред в живота, като се уповават винаги на Бог в своите решения, път и избори. Младежният хор на енория „Рождение на Блажена Дева Мария“ в Белене, „подсилен“ с добри певци и музиканти от други енории и епархии, превърна литургията в празничен химн на младостта, поднасящ прослава на Бога Творец.

Денят завърши с вечерна молитва, забавна програма от младежи, водени от отците салезиани, и весели танци.

В събота, 8 юли, след утринната молитва младежите започнаха да се приготвят за отпътуване - събираха багаж, събяха палатки, прибираха всичко. В 11 ч. те се включиха в Евхаристията, отслужена за тях от епископския викарий на Никополска епархия отец Ремо Гамбакорта до параклиса на Божието милосърдие на брега на Дунава. С него съслужиха свещениците отец Венци, отец Марчин, отец Ярослав Фогл, отец Страхил, отец Салваторе, отец Йосиф, отец Ярослав Барткиевич, отец Румен и отец Патрик. В края на литургията отец Венци Николов общи резултатите от срещата и благодари на хората, допринесли за нейното осъществяване. Всички изразиха своята радост да се молят и да живеят няколко дни заедно. Отец Венци обяви мястото на следващата национална младежка християнска среща - село Житница. Младежите бяха много доволни и посрещнаха новината с аплодисменти, нетърпеливи да бъдат отново заедно.

Следобед групите една след друга започнаха да замиват за родните си места. Щастливи, а и малко тъжни от раздялата, младите хора си обещаха да бъдат отново заедно, за да славят Бог и нашата Небесна майка Мария, а също и да отдават почит на мъчениците, оставили светъл пример за вярващите в България.

Росица ЗЛАТЕВА

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1525)
август 2017 г.

Продължава от бр. 7

Към всичко това трябва да се добавят и разпитите на децата. Франсишку - по-кротък от сестра си, иска по-скоро да приключат изпитанията на разпита. Неговата детска душа се бунтува срещу тази огромна несправедливост и от време на време се жалва от лекомислието на сестра си, която разказва на майка си за първото явяване на Девата. „Виж какво стана - казва той. - Ако си беше мълчала, никой нямаше да го знае. Ако не беше да излъжем, щяхме да кажем на хората, че нищо не сме видели и всичко щеше да свърши. Ала това не е вярно.“

Ако можеш да Го успокоя!

При третото си явяване ангелът каза на трите пастирчета: „Утешавайте вашия Бог“. Тези думи направиха силно впечатление на Франсишку и повлияха върху целия му живот. Само на него Бог му се яви „много тъжен“ - както каза. Една нощ баща му го чу да хлипа и попита защо плаче; детето отговори: „Мислех за Исус, Който е много тъжен заради греховете, извършвани срещу Него“. И Франсишку пожелава да бъде Утешителят на Исус. Страдаше, като гледа как Исус е оскърбяван, и идеалът му беше да Го утеши. От този момент до смъртта си той ще живее, движен от едноединствено желание, показващо много добре начина на мислене при децата - да утеши и да зарадва Исус, за което ще направи всички възможни жертви.

Веднъж през ноември 1917 г. Лусия го пита: „Какво ти харесва най-много - да утешиш нашия Господ или да обръщаш грешниците, та душите им да не отиват в ада?“. Франсишку веднага отговаря: „Ако аз трябва да избирам, щях да предпочета да утеша нашия Господ. Не забелязахте ли как Светата Дева последния месец много се натъжи, когато ни насърчи да се молим повече да не бъде нашият Господ подложен на толкова оскърбления? Бих искал първо да утеша нашия Господ, а след това да обръщам грешниците, та повече да не Го обижат“.

Моленето на броеницата

Малкото овчарче не чува думите на Пресветата Дева, нито тези на ангела, явил им се преди това. Господната от небето не му говори директно и той дори не е като Жасинта, която има благодатта да чуе този толкова галъовен глас. Той не чува, но вижда много добре. При явленията Франсишку стои малко зад момичетата. Когато Лусия му съобщава, че Дева Мария й е казала, че той ще иде в рая, но преди това ще трябва да измоли много броеници, той, изпълнен с радост, отговаря: „Света Дево, ще измоля толкова броеници, колкото кажеш!“. Той често напомня на сестра си и братовчедка си за ангажираността, който са поели към небето, да се молят и да правят жертви. Неговото старание е възхитително и служи за пример на двете момичета.

От този момент до края на живота си - още само осемнадесет месеца - не пропуска и ден, без да моли броеницата. Дори болен, в моментите на силна треска не забравя да измоли своята броеница. Знае, че това е любимата молитва на Господната, която при последното си явява-

не им казва: „Аз съм Девата на броеницата“. Има дни, когато казва дори няколко броеници.

Често моли сестра си или братовчедка си заедно да казват броеницата. Но най-често я моли сам. Много пъти, докато Лусия и Жасинта си играят, той се разхожда наоколо. „Франсишку, какво правиш? Ела да играеш“ - го викат те. В отговор той вдига ръцете си, за да видят броеница. „Хайде, ела... После ще я кажем и трите“ - настояват те. „После ли?... Сега и после!... Забравяте, че Господната каза, че трябва да моля моя броеница.“

Докато е болен, се оплаква на майка си, че е слаб и невинаги може да измоли 15-те тайни наведнъж и така да поднесе една цяла броеница. Олимпия го успокоява с думите, че Дева Мария е доволна и от умствена мо-

литва, без да произнася думите, които толкова много го изморяват.

Скритият Исус

От трите деца Франсишку е най-съзерцателен и може би най-много се отдава на омилостивяваща любов към Исус Евхаристия. Той много обича Светото причастие, което винаги нарича Скрития Исус. Той може часове да прекарва пред олтара, придружавайки и утешавайки Господ.

При третото си явяване ангелът дава причастие на трите овчарчета. След причестяването момчето казва: „Почувствах, че Бог е в мен, но не знаех какво представлява“.

След явяванията братчето и сестричето продължават да водят обикновения си живот. Братовчедка им Лусия тръгва на училище - както е поискала Девата. Франсишку и Жасинта често я придружават. Преди да стигнат до училището, те първо минават през черквата, за да поздравят Господ. Преди да започнат часовете, Франсишку - знаейки, че няма да живее още дълго на земята - казва на Лусия: „Вие отивайте, аз ще остана тук със Скрития Исус. Каква полза да се науча да чета, след като скоро ще бъда в небето?“.

Вече болен, казва на братовчедка си, която се отбива да го види на път за училище: „Виж, влез в черквата и предай поздравите ми на Скрития Исус. Найми е мъчно, че не мога да ида и да бъда известно време с Него“.

Друг път й казва: „Лусия, помоли се и ти Господ да ми прости“. „Добре, ще се помоля - отвърща тя. - Но ако нашият Господ не ти беше простил, едва ли Дева Мария би казала онзи ден на Жасинта, че много скоро ще дойде да те отведе в рая“. Малко преди тя да излезе от стаята, болният извиква: „Хей, помоли свещеника да ми донесе причастие“.

Дух на покаяние

При едно от явяванията си Дева Мария беше казала на трите овчарчета, че много ще страдат. Франсишку приема това послание като призвание за цял живот. Това го подтиква да се подлага на болезнени умъртвления: да гладува през целия ден, като дава храната си на овцете или на някое бедно семейство, или да стяга силно грубо то въже, което носи около кръста. Той го маха чак в болницата, когато е загубил напълно силите си. Дава го на Лусия с думите: „Вземи го, преди майка ми да го види; повече не мога да го нося“.

Веднъж кръстницата на Лусия я кани заедно с Франсишку и Жасинта да опитат медовината, която е приготвила. Жената предлага първо на момчето, но то подава чашата на сестра си. Докато Жасинта и Лусия отпиват от сладкото питие, Франсишку изчезва незабелязано - да не би жената да го накара да пие. По-късно двете момичета го намират зад кладенеца и му казват: „Ти не пи от медовината. Кръстница те повика на няколко пъти, но ти не дойде“. Момчето обяснява просто: „Когато взех чашата, си помислих, че би било добре да направя тази жертва, за да утеша нашия Господ; и дойдох тук“.

Той съумява да поднесе на Господ и всичкото изпитвано неудобство от многото хора, прииждащи да го видят, вече на легло, след като славата на явленията се е разпространила. Всеки, седял край леглото му, казва: „Не знам какво излъчва

казаното. Умиращият обяснява: „Тези грехове вече съм ги изповядал. Но пак ще го направя. Може би заради тях Господ е тъжен. Дори сега да не умра, няма да ги повтора. Много съм съкрушен“. Франсишку събира молитвено ръце и почва да се моли: „Христе, прости ни греховете...“.

Необикновени случки

Въпреки придобитата слава покрай явяванията на Дева Мария пастирчетата остават скромни и смирени.

Един ден, вървейки край шосето, пред тях спира голяма кола с елегантно облечени госпожи и господи. „Сигурно идват да ни видят“ - започва Франсишку. „Да бгаеме?“ - предлага Жасинта. „Вече ни видяха - казва Лусия, - нека продължим, те едва ли ще ни познаят.“ Хората от колата ги спират и питат: „Вие от Алжустрел ли сте?“ „Да, господа“ - отговаря Лусия. „Познавате ли трите овчарчета, на кои-

Лусия и Жасинта и говорят всички наведнъж. Франсишку ги помолва да приказват по-тихо, защото главата много го боли. Тогава сестра му казва: „Поднеси страданията си за грешниците“. Болният кимва: „На първо място ще ги поднеса за утеша на нашия Господ; след това - за утеша на Дева Мария, а после - за грешниците и за папата“.

Друг ден Лусия вижда, че братовчед й е щастлив и отбелязва: „Ти си по-добре“. Франсишку не мисли така: „Не, чувствам се много по-зле. Скоро ще отида на Небето. Там ще утеша много нашия Господ и Дева Мария. Жасинта ще се моли много за грешниците, за Светия отец и за теб. Ти оставаш тук, защото така го иска Дева Мария. Слушай, прави всичко, каквото тя ти казва“.

Смърт

„Той почина усмихнат“ - казва баща му Мануел Педро. А воде-

Утешител на Исус

Франсишку, но до него човек се чувства по-добре“.

Една чувствителна душа

Чувствителната съвест на Франсишку се усъвършенства след явяванията на Девата. Той иска да поднесе живота си най-вече за облекчаване страданията на Господ, Който изглежда толкова тъжен, толкова оскърбен. Дори стремежът му да отиде в рая е продиктуван единствено от желанието да може по-добре да утешава Бог. Старателно се във всичко да угоди на Бог, избягва каквото и да е грях и макар да е на седем години, започва често да се изповядва.

И той, и сестра му са послушни на Господните заповеди и на думите на Света Богородица. Научавайки от Девата, че животът им ще бъдат кратък, прекарват дните си в изгарящо очакване да влязат в Небето.

Франсишку се ужасява от лъжата. При един от разпитите на въпроса дали Богородица е искала от тях да се молят за грешниците, Лусия отговаря „не“. Според момчето братовчедка му не казва истината и то я прекъсва: „Как можеш да кажеш, че Господната не е искала да се молим за грешниците... Лъжеш...“. Лусия кротко му обяснява: „Тя не ни помоли да се молим за грешниците... Спомни си... Помогли ни да се молим за мир, та войната да свърши; а по отношение на грешниците ни помоли само да правим жертви“. С въздишка на облекчение момчето казва: „Така е; права си... Стори ми се, че лъжеш“.

Една сутрин, когато здравето му се влошава, праща да повикат Лусия. Когато тя идва, момчето моли майка си и братята си да излязат от стаята, за да остане насаме с Лусия. Вече сами, той казва: „Днес трябва да се изповядам, за да се причестя и след това да умра. Искам да ми кажеш дали си ме видяла да върша грях; след това попитай същото и Жасинта“. Лусия съвсем спокойно му припомня: „Понякога ти не слушаше майка си, когато те молеше да си останеш у дома, а се измъкваше и идваше да ме видиш или се криеше“. Франсишку кима: „Вярно. Правил съм го. А сега намери Жасинта и я питай тя спомня ли си нещо“.

След кратко замисляне Жасинта си припомня: „Кажми му, че в деня, когато ни се яви Дева Мария, взе от баща ни десет медни монети, за да си купи хармоника. А когато момчетата от Алжустрел хвърляха камъни по тези от Болейрош, той също хвърляше“. Лусия му предава

то се е явила Девата?“ „Да, познаваме ги.“ „Бихте ли ни казали къде живеят?“ „Продължете по шосето до площадчето и там завийте наляво“ - им обяснява Лусия пътя до дома. Господата благодарят и потеглят, а децата доволни бързат да се скрият от погледа им.

Дева Мария се вслушва в пламенните молитви на трите деца и често им дава видими отговори. И Франсишку, и Жасинта стават свидетели на необикновени случаи. Например в съседното село синът на едно семейство е задържан по скалпено обвинение и ако не докаже невинността си, ще отиде в затвора. Измъчените родители пращат Тереза - голямата сестра на Лусия, със заръка децата да изпросят от Девата свободата на сина им. На път за училище Лусия разказва на братовчедите си станалото. Франсишку казва: „Вие двете вървете, а аз ще остана тук при Исус да го помоля за тази милост“. Вечерта момчето казва на Лусия: „Обади се на Тереза да им каже, че след няколко седмици момчето ще се прибере къщи“. И точно на 13-о число следващия месец младежът се връща у дома.

При друг случай Франсишку разказва на Лусия и Жасинта, че една жена го е помолила за изцеление на сина си и за обръщане на един грешник, неин близък. И в края пояснява: „Аз се заемам с това“. Малко след смъртта на Франсишку жената идва във Фатима и отива на гроба му, за да му благодари за двете изпросени благодати.

Болест

Едва изминала една година от последното явяване на Дева Мария, Франсишку се разболява тежко. Ужасна грипна епидемия помита цяла Европа; Португалия е една от най-засегнатите страни. Грипът предизвиква у момчето тежка пневмония. В началото, когато все още има сили, Франсишку става и излиза на разходка - винаги към Кова да Ирия, мястото на явяванията на Богородица.

Към края на февруари 1919 г. Франсишку губи сили и се залежава. Състоянието му непрекъснато се влошава. Ала той понася страданията и болките с дълбока радост, поднасяйки ги на Бог. На въпрос на братовчедка си дали го боли, отговаря: „Доста. Главата ме боли най-силно, но няма значение. Искам да понеса и изстрадам всичко, за да утеша нашия Господ. А и скоро ще отида в рая“.

Веднъж край леглото му са

щият делото за провъзгласяването за блажен обяснява: „Чем как няма да се усмихва преди смъртта си, след като е сигурен, че ще отиде на Небето? Нали това му беше обещала Бялата госпожа, облечена в светлина, при първото и второто си явяване, а и няколко дни преди смъртта му“.

На 2 април състоянието му е такова, че Олимпия извиква енорийския свещеник да го изповяда. Свещеникът Мануел Ферейра приема изповедта му и обещава да се върне на следващия ден със Скрития Исус - детето да направи Първо причастие, което ще му бъде и последно тайнство. Франсишку се изпълва с радост. Страхът му, че ще умре, без да е получил Господ, изчезва. Вечерта настоява пред майка си да пости, преди да вземе причастие, и поднася тази жертва за грешниците.

На 3 април, когато свещеникът влиза в стаята със Светата хостия, малкият иска да седне в леглото, за да покаже по-голямо уважение, но не му позволяват. С бистър ум и благочестие той приема причастие. След като е получил Господ, грейва от радост. Едва напуснал стаята свещеникът, детето пита майка си не може ли пак да се причести.

Франсишку е наясно, че е близък часът на смъртта му. Лусия и Жасинта са дошли да се сбогуват. Момчето ги моли да кажат броеницата на глас вместо него, защото той вече не може да го прави. Казва им също, че скоро ще отиде в рая. Братовчедка му се замисля: „Чудя се дали ще се сещаш за мен, когато си близо до Исус и Мария, които са толкова красиви!“ „Може би си права - отвърща той. - Може да те забравя.“

А сестра му Жасинта, крайно натъжена, му заръчва: „Носи много поздравии на нашия Господ и на Дева Мария. Кажми им, че ще страдам, колкото те искат, за грешниците и за удовлетворение на Непорочното Сърце на Мария“.

Вечерта момчетата се сбогуват с Франсишку - „докато се срещнем в рая“.

На 4 април сутринта малкото овчарче с ангелска усмивка, без агония, без да издаде и стон, предава Богу дух.

Франсишку Марто е канонизиран на 13 май 2017 г. - на стогодишнината от явяванията на Дева Мария във Фатима, от папа Франциск.

По интернет

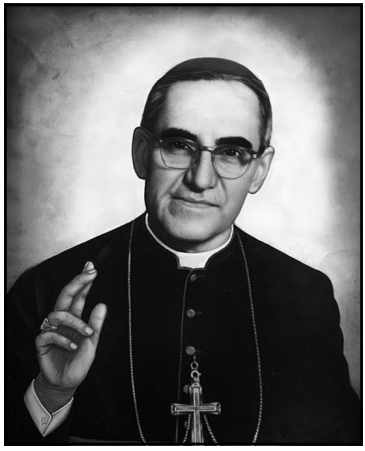

„Каритас“ - едно човешко семейство

Блаженият Оскар Ромеро - третият патрон на „Каритас Интернационалис“

Архиепископ Оскар Ромеро е определен за патрон на „Каритас Интернационалис“ по време на XX генерална асамблея, проведена в Рим от 12 до 17 май 2015 г., в навечерието на неговата беатификация. Така той заема място до света Майка Тереза и свети Мартин де Порес - другите двама патрони на конфедерацията.

Световното семейство на „Каритас“ определя 2017 г. за година за прослава на живота, учението и мъченичеството на

блаженият Оскар Ромеро.

В съобщение на „Каритас Интернационалис“ се казва: „Архиепископ Ромеро се открояваше като добър свещеник, солидарен с бедните и уязвимите, защитаващ справедливостта и свободата. Днес той се явява като източник на светлина за всеки, работещ в услуга на благотворителността и на Църквата, която известява Божието милосърдие по целия свят. Той е модел за подражание за всички вярващи“.

Кой е блаженият Оскар Ромеро?

Оскар Ромеро е бил архиепископ на Сан Салвадор, предан защитник на бедните и онеправданите. Убит е на 24 март 1980 г., докато отслужва литургия в параклиса на болницата за раково болни „Божествено провидение“. В началото на 2015 г. папа Франциск признава мъченичеството на архиепископа, убит от омраза към вярата. На 23 май същата година Оскар Ромеро е обявен за блажен от Католическата църква.

Роден на 15 август 1917 г. в централноамериканската държава Салвадор, Оскар Ромеро е изпратен да учи за свещеник в Рим и е ръкоположен през април 1942 г. Води скромнен начин на живот, известен е с отдадеността си към бедните и с искреното си съчувствие към окаяното им положение. Отдава се на посветена свещеническа служба в диоцеза на Сан Мигел в продължение на 25 години.

На 4 април 1967 г. Ромеро чества сребърния юбилей на своето посвещаване в свещенически сан и получава титлата монсеньор. Напуска Сан Мигел и се премества в Сан Салвадор, за да заеме длъжността секретар на Епископската конференция на Католическата църква в Салвадор. През 1970 г. е провъзгласен за помощник-епископ на Сан Салвадор, а през февруари 1977 г. е избран за архиепископ на Сан Салвадор в условията на огромно национално напрежение след фалшифицирани президентски избори и убийства на протестиращи.

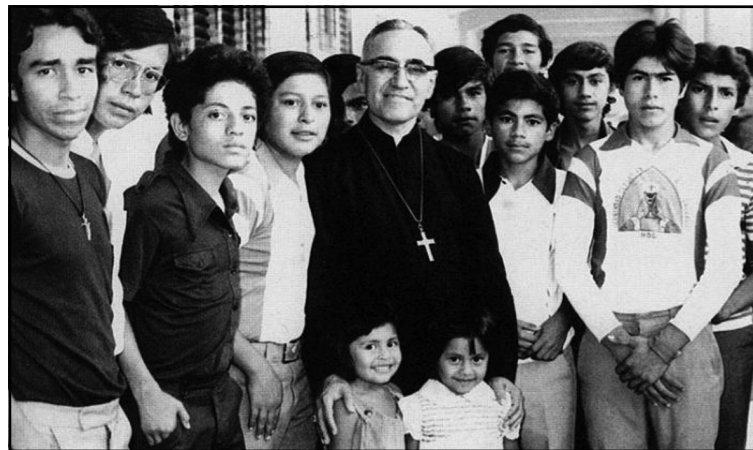
През следващите три години социалният и политическият конфликт в Салвадор се усилват, като фалшификацията на изборите блокира промяната, а мирните протести са посрещнати с кланета и убийства от Отряда на смъртта. От амвона си в катедралата архиепископ Ромеро се превръща в гласа на безгласните бедни. Оттам той казва - в едно общество на заблуди и лъжи - истината за случващото се из страната, осъжда убийствата,

мъченията и случаите на изчезване на лидери на опозицията, изисква справедливост и обезщетение за зверствата, извършени от армията и полицията, създава проекти за правна помощ и програми в подкрепа на жертвите на насилието. С появата на въоръжени крайнолеви партизански групи на хоризонта се задава гражданска война. Отричайки насилието, извършвано както от леви, така и от десни, архиепископ Ромеро влага усилия за мирно решение на националната криза. Той е хулен от пресата, нападан и клеветен пред Рим от богатите, тормозен от силите за сигурност.

Смъртните заплахи срещу архиепископ Ромеро се увеличават, въздухът е зареден с напрежение. Архиепископът съзнава, че ще бъде убит. И приема участта си. В 6.26 ч. на 24 март 1980 г., повален с един изстрел, той пада до огромното разпятие. Загива като християнски мъченик, мъченик за каузата на бедните, мъченик за каузата на Църквата - сега вече признат като блаженият Оскар Ромеро.

2015 г. Беатификацията на Ромеро е обявена на площад „Салвадор дел Мундо“ в Сан Салвадор на Петдесетница, 23 май, в присъствието на 100 кардинали и епископи, 1400 свещеници и около половин милион миряни. В момента на

официалното огласяване на декрета за беатификация около слънцето се появява светещ ореол.

Блажени Оскар Ромеро - моли се за нас!

2016 г. По пътя към неговата канонизация, за която се изисква едно удостоверение чудо чрез застъпничеството на блаженият, в Рим са изпратени сведения за три забележителни случая на изцеление, които са проучени от медицинския и богословския съвет, консултираци Конгрегацията за делата на светците.

Надеждите са, че до август 2017 г. процедурите по обявяването на Оскар Ромеро за светец ще приключат успешно - навреме за честването на стогодишнината от рождението му в деня на Успение Богородично.

„Каритас“ в България

За втора поредна година сътрудници на „Каритас“ от цяла България се включиха в Седмица на милосърдието и подкрепиха социално слаби семейства, болни възрастни хора и деца. Инициативата бе организирана от енория „Света Анна“ със съдействието на „Каритас“ - село Малчика, и протече в периода 19-27 юли. Кулминация на Седмицата на милосърдието бе енорийският празник, посветен на света Анна. Той бе отбелязан с тържествена литургия, отслужена от епископа на Никополска епархия и президент на „Каритас България“ епископ Петко Христов, енорийският свещеник отец Ремо Гамбакорта и свещеници от епархията.

Представители на Католически служби за помощ посетиха „Каритас България“ и „Каритас“ - София. Визитата - резултат от дългогодишното партньорство между организациите, се проведе от 13 до 15 юли и имаше за цел обсъждане на настоящи и бъдещи инициативи. По време на престоя си гостите се срещнаха с председателя на Епископската конференция на Католическата църква в България епископ Христо Прошков, посетиха дейности на „Каритас“ в София, срещнаха се и с енорияшите на енория „Свети Йосиф“, където в служение с отец Ярослав отслужиха литургия.

„Каритас“ - Русе, организира летен лагер за децата с увреждания, посещаващи център „Милосърдие“, и за техните родители. Участниците посетиха комплекс в с. Вонеще вода, където се проведе рехабилитация на децата, страдащи от

родни материали и изработваха различни изделия, а спортните игри на открито сред природата сплотиха децата и родителите. Участниците в лагера посетиха и къщата музей „Филип Тотю“, където се запознаха с историята на легендарния български войвода.

Близо 250 семейства от гр. Левски, пострадали след поройните дъждове в началото на юли, получиха хранителни пакети и хигиенни материали от „Каритас“ - Русе. Подкрепата се реализира със съдействието на „Каритас България“ и Католически служби за помощ.

„Каритас България“ бе домакин на международна среща, посветена на проблемите на хората с увреждания и хората с психични разстройства. Присъстваха над 20 представители на „Каритас“ и граждански организации от Албания, Босна и Херцеговина, Косово, Сърбия и Черна гора. Целта на срещата бе представяне на добри практики в услугите и политиките за посочените уязвими групи в България.

Сътрудници на „Каритас“ - Русе, от Белене и Бърдарски геран взеха участие в базисно обучение на Училище на „Каритас“, което се проведе на 7 юли в Белене. По време на обучението участниците са запознати с базисни теми като: „Социалното учение на Католическата църква“, „Ценности, мисия и принципи на „Каритас“, „Социално-педагогическа роля на „Каритас“. Училището на „Каритас“ е своеобразен обучителен център, имащ за цел да повиши професионалния капацитет и мотивацията на сътрудниците на „Каритас“.

„Каритас“ - София, организира летен лагер, в който се включиха деца в риск от центровете за обществена подкрепа в София, Малко Търново, Куклен и Баня. В лагера участваха и деца бежанци, настанени в центровете към Държавната агенция за бежанците. Лагерът беше на морето, в близост до Варна. За децата имаше организирани много игри, състезания и разходки, на които да научат повече за другите и за себе си. По време на летния лагер възникнаха много нови приятелства, децата станаха по-самостоятелни и уверени в собствените си способности и получиха уникална възможност да бъдат в мултикултурна среда, защото участниците бяха от България, Ирак, Сирия, Афганистан и говореха общо шест различни майчини езика.

Страницата подготви „Каритас България“

6 ИСТИНА VERITAS
Брой 8 (1525)
август 2017 г.

Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:
Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBGSF
Основание за плащане: Каритас
Титуляр на сметката: Каритас България
За повече информация може да се свържете с „Каритас България“: caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.
Благодарим ви, че помагаме заедно на хората в нужда!

160 години християнски живот в Ореш

От стр. 4

Били тежки времена за орешенци и за техните свещеници - нападения от страна на турците, от кърджалиите.

През 1788 г. Австрия обявява война на Турция; водят се тежки боеве близо до Ореш. Водите на Дунава често заливат селото и това става причина жителите му да напуснат старото селище и да се преместят в сегашното място на Ореш. Едно от най-хубавите места в припека на една височина в селото е избрано за черковен двор. От това място се виждат и петте важни пътя в селото. По това време свещеник е отец Фортунат Ерколани, пасионист. Той построява черква; тя била от лески и покрита с тръст. По-късно свещениците виждат, че турски-

те власти гледат по-благоосклонно на католиците и решават да издигнат нов храм. За целта трябва да издействат от султана разрешителен ферман за построяване му. Заедно с черковните настоятели отец Марян Дипонцо отива при владиката монс. Анджели Парси, за да го моли да изпроси фермана. На въпроса на монсеньора „Защо ви е голяма черква?“, отецът отговаря, че вече има достатъчно свещеници в съседните села, времената са по-спокойни, намират се по-лесно средства и най-вече турците гледат благоосклонно на католиците. През 1851 г. местните големци отиват заедно с владиката при султана. Изпросен е ферманът от султана и наставя

време да бъде издигната голяма черква в Ореш. Той е получен благодарение на видинския паша Али Ръза; ферманът е бил посипан със златен прах, за да се запази за дълги времена, и гласи: „Аз, Султанът на Турция Меджид, давам своето благоволение и разрешение за построяването на един храм Божи в с. Ореш, Свищовско, като се спазват размерите, посочени по-долу. За изпълнение на това натоварвам да бди видинският паша Али Ръза“.

Пристига архитект Джузепе Велци, който ръководи целия строеж. На 22 март 1851 г. е съборена старата черква и на същото място започва изкопът за новата. Освещаването на първия камък на 6 април 1851 г. се извършва от владиката в присъствието на населението от селото. Благословеният камък на този Божи дом се именува „Блажена Дева Мария без грях зачета“ (догмата за Безскверното зачатие е от 1854 г.).

Започва изграждането на основите на новата черква; цялото село и съседни села участват в подкрепа на строителите и всеки помага с каквото може. След приключването на последните работни дни присъства монс. Анджели Парси и служи тържествена литургия в деня Петдесетница на 31 май 1857 г. Тогава е осветен новият храм, новият Божи дом за слава на Бог и Дева Мария. Над черковната врата е поставена каменна плоча в чест и да се помни кога е издигната и осветена черквата. Тя гласи: „За вечен спомен в годината на поправено

спасение 1851 г., ден 25 февруарий, биде основана тази черква в чест на всемогъщия Бог и на Блажена Дева Мария без грях зачената, на местото на старата разрушена, от Светлий и Високопросвещеный Господин Анджели Граф де Парси, Никополския Епископ Присъствен на Папски Престол, Къщен Прелат на Негово Светейшество Пий IX Велик Първосвещеник, притежател на Турския Орден за Заслуга наречен „Нишан Иптакар“ - и в разстояние на пет години градена и на празника Петдесетница, 31 май 1857 г. чрез тържествено осветление повърната на Божествена служба. Цела хубава си, Марийо, и първородното петно не съществува в тебе“.

Така орешенци се сдобиват с храм Божи; за слава на Бог се е работило и се работи и днес: отслужване на литургия в удобен час с последващо време за вероучение или на сърчение; през деня - изповеди, подготовка за тайнствата Първо причастие и Миропомазване; молене на броеница; четене на Деяния на апостолите и вероучение за младежи.

Благодарните орешенци не забравили своя пастир, построил черквата им. Той бил темен свещеник от 1869-а до 1872 г., след това бил преместен в Белене и починал през 1872 г. Но след смъртта му с песни и молитви - като светец и мъченик, костите му били пренесени в Ореш и зазидани в стената на черквата, която е построил. Чест и слава на него.

И така, на 3 юни т.г. се отбелязаха 160 години християнски живот в Ореш в обновена черква. За този празник орешенци се подготвиха с голямо празненство. Бяха поканени свещеници от всички енории в нашата епархия. С благодарности към всички присъстващи, които въпреки проливния дъжд уважиха празника. Особени благодарности за младежите и катехистите от енория Ореш за участието в подготовката на празника под неуморната подкрепа на отец Салваторе Фрашина. Най-малките, децата на Ореш, участваха с рисунки в конкурс на тема „Дева Мария - наша Небесна майка“ и „160 години обновена черква в Ореш“. Беше нарисован голям плакат с лика на Непорочната Дева Мария от ученичката Верджиния Карабонова. Отец Салваторе Фрашина награди най-добрите със специални подаръци. Младежката група подготви постановка по историята за обновяването и осветяването на новата черква. Всички поканени с присъствието си направиха празника на енорията по-пъстър и незабравим.

Под твоето покровителство прибягваме, Пресвета Богородице, не презирай молитвите, които ти отправяме в нашите нужди, но избавяй ни винаги от всяка опасност, ти, Дево славна и благословена! Амин!

Катехист

Анелия ДАНЕЗИЕВА

Празникът на Пресветото Сърце Исусово в село Гостиля

От стр. 1

реки грехопадението на човека продължава да я дава на света; решава да си избере един народ - Израил, над когото ще бди, както орел пази пилците от гнездото си (Втор. 32, 11), но Бог не се спира до тук - решава да се обвърже с избрания народ с една още по-силна връзка на любов, сключва завет (съюз) с народа, като чрез пророк Йеремиа решава да напише този нов закон в сърцата на човеците (Йер. 31, 31). Същият народ е приет от Бог като любим син и така чрез пророк Осия Бог ни показва каква силна връзка на любов има към Своя Син - Израил (Ос. 11, 1-4). В пълнотата на времето тази любов стана плът; в Пресветото Сърце на Исус имаме въплъщение на цялата Божествена любов и понеже Господ е истински Бог и истински Човек, в Неговото Пресвето Сърце имаме хармонично свързване на Божията с човешката любов - в Пресветото Сърце се срещат и свързват завинаги любовта на Отца към Сина, любовта на Сина към Отца, любовта на Отца и Сина към човеците“. „И тази любов - продължи проповедникът - се изля в нашите сърца чрез дадения нам Свети Дух (Рим. 5, 5). На Кръста,

когато Исус умира, един войник отваря Пресветото Сърце и оттам изтичат кръв и вода - водата, която очисти души, и кръвта, която е живот за души; следователно на Кръста се ражда почитта към Пресветото Сърце, а първият, който съзерцава Пресветото Сърце, бе апостол Тома - той постави ръката си в прободеното ребро на Исус, съзерцава извора на нашето Спасение и изповядва по великолепен начин вярата: „Господ мой и Бог мой“.

В края на проповедта си отец Койчо каза: „По-късно Бог е напомнял на големите мистици на Църквата тази небожност и за пръв път във Франция - на 20 октомври 1672 г., е честван този празник във формата, съставена от свети Жан Еудес. На 25 януари 1765 г. папа Климент XIII с була обявява този празник за цялата Църква и така днес и ние чествуваме този велик празник на Божията любов и молим, застанали в подножието на Кръста: „Исусе, кротък и смирен по сърце, направи и нашето сърце подобно на Твоето“, завърши свещеникът.

Хористи от Плевен направиха литургията по-красива и празника - по-тържествен.

В края на службата епископ Петко съобщи на енорияшите, че в близко време ще издаде декрет, с който ще преименува енорията на „Пресвето Сърце Мариино“. Епископът се аргументира с това, че така имената на черквите в епархията ще изпълнят цикъла с Мариини

празници и ще зарадваме нашия Господ, като покажем преклонението си пред Неговата майка. Монс Петко благослови нова статуя на Пресветото Сърце Мариино, дарена на енорията от благодетел от Австрия. След литургията пред храма беше изнесена фолклорна програма от танцови и певчески състави от читалищата на с. Бърдарски геран и Горна Митрополия.

Росица ЗЛАТЕВА

Най-голямото предизвикателство

От стр. 2

да мислим живота ѝ в съвременен контекст и да видим как тази Слугиня на Господ стои близо до нас.

Мария живее в реалността, не изпраца имейли с поздрав и не поства: „Аз отивам с братовчедка си на планина“ (което означава: „Виж колко съм добре“). Отива и иска да помогне. Мария не казва на ангела: „Аз имам права“, „Имам свои планове“, „Аз не съм инкубатор“, а казва: „Нека ми бъде по твоята дума“. Мария поема върху себе си всички последствия от този отговор.

Мария не изземва ролята на Йосиф и не му отнема възможността за лично решение, „защото аз съм по-мъдра, по-грамотна, избрана“, или не го оплита в мрежа от женски номера, не го манипулира. Мария му оставя избор, оставя се на разположение той да реши

дали ще я защити и подкрепи или не. Мария уважава Йосиф и не мълвори заради мизерните условия на живот. Не се вайка, че се е „съгласила на това“, че „какво ми дойде до главата, та да раждам в такива условия“.

Мария не очаква богатство, не прави сметки; „Моят Син ще бъде някой - ще имам големи облаги“. Тя се радва, че е била оценена, забелязана, почитана, но и че може да преживее големи неприятности, без удобства и лукс, да води реален живот с всичките му последствия. И е доволна от това, което получава.

И накрая, Мария вярва в Бог и ни показва, че истинска вяра, надежда и любов са възможни и прости, макар ние, хората, да успяваме да усложним всичко.

Мария стига до нас и ни помага да открием кои сме и накъде отиваме. Това е един пъ-

тепоказател на волята Божия към спасението.

Фестивалът не е много време. Започваме на 28 август 2017 г. в Белозем. Можете да се молите за нас и да поканите младите хора, които познавате. Предвиждаме време за молитва и почивка. Чакат ни концерти и танци, ателиета (уъркшопи) и тематични срещи, нови запознанства. Всичко ще бъде вдъхновено от думите на архангела, който казва на Мария: „Господ е с Теб!“, и ѝ показва уникално и голямо предизвикателство - да бъде майка на сина на Бог.

Повече подробности за фестивала ще намерите на www.festival.capucini.bg

Отец Марчин ГРЕЦ

В статията са използвани няколко мисли от текста на Анета Либерайка „Пътепоказатели на папа Франциск“, Краков, 2016.

7 ИСТИНА VERITAS

Брой 8 (1525) август 2017 г.

Литийно шествие със статуята на Света Богородица Фатимска в манастира на Сестрите Евхаристинки

София, 13 август 2017 г.

Първа славна тайна:
Възкресението на Исус Христос

Мария - наша учителка в надеждата за възкресение, ни призовава към покаяние и обръщане

Евангелски текст: „А като излезе она ден от къщата, Исус седна край морето. И говори им много с притчи, като казваше: ето, излезе сеяч да сеете; и когато сееше, едни зърна паднаха край пътя; и долетяха птици и ги изкълваха.

При всекиго, който слуша словото на царството и не разбира, дохожда лукавият и грабва посеяното в сърцето му: ето кого означава посеяното край пътя“ (Мт. 13, 1. 3-4. 19).

„Хората трябва да променят живота си и да искат прошка за своите грехове. Нека не оскъряват повече нашия Господ Исус Христос, Който вече е толкова оскъряван!“

Майко, чрез теб молим Бог за прошка за моментите, в които оставяме семената на Неговото слово да падат покрай нашия път; за безразличието, с което стъпваме по тях и им пречим да поникнат; за лекотата, с която допускаме злото да ги отнеме от сърцето ни. Молим те, помогни ни да се грижим за тези семена, за да станат за нас начало на нов живот в Бог.

Втора славна тайна:
Възнесението на Исус Христос

Мария - свидетел на Възнесението - ни учи да се молим и да съзерцаваме Исус чрез светлата броеница

Евангелски текст: „Други паднаха в тръни, и израснаха тръните и ги заглушиха.

Посеяното в тръни е онзи, който слуша словото, но грижите на тоя век и примамливото богатство заглушават словото, и то бива безплодно“ (Мт. 13, 7. 22).

„Всеки ден молете броеницата! Аз съм Девата на броеницата.“

Майко, понякога ни изглежда, че тръните на нашия свят са по-силни и издръжливи от

семената на Божието слово. Често тези тръни не ни позволяват да израстваме и да се издигаме към Бог, позволяваме им да унищожат най-ценното у нас и да ни оставят безплодни. Майко, помогни ни да осъзнаем тяхната вреда! Научи ни да бъдем верни на молитвената броеница, за да може Божиите семена в нас да се развиват и да дават плодове.

Трета славна тайна:
Слизането на Свети Дух върху апостолите и Дева Мария

Мария - обиталище на Светия Дух, ни окуражава да се доверим на нейното Непорочно Сърце

Евангелски текст: „Други паднаха на каменисто място, дето нямаше много пръст; и скоро поникнаха, понеже пръстта не беше дълбока. А когато изгря слънце, бидоха попарени и понеже нямаша корен, изсъхнаха.

Посеяното на камъни е онзи, който слуша словото и веднага с радост го приема, ала няма в себе си корен и е непостоянен: кога настане скръб или гонение заради словото, тог час се съблазнява“ (Мт. 13, 5-6. 20-21).

„Моето Непорочно Сърце ще бъде твое прибежище и пътят, който ще те отведе при Бог.“

Майко, когато Бог ни създаде, ние бяхме добра почва, защото носехме Неговия образ. Но се отдалечихме от Него и сърцата ни станаха като от камък, неспособни да приемат семената на Словото Му. Молим те, майко, дари на всеки от нас частица от твоето Пренепорочно Сърце, за да бъдем достойни да се наречем твои деца и да бъдем подходяща почва за Божиата нива.

Четвърта славна тайна:
Успение Богородично
Мария, пребъдваща с тяло и душа в небето, се застъпва за нас

Евангелски текст: „Други паднаха на добра земя и почнаха да дават плод: едно сто, друго шейсет, а друго трийсет.

Посеяното на добра земя е онзи, който слуша словото и го разбира и който принася плод: един дава плод сто, друг шейсет, а друг трийсет“ (Мт. 13, 8. 23).

„Молете се, молете се много и правете жертви за грешниците!“

Майко, помогни ни да бъдем верни на молитвата. Научи ни да се молим добре, да се молим повече със сърцето, отколкото с устните си, да се молим така, както ти си се молила. Научи ни да предаваме на Бог всичко онова, което е дълбоко в сърцето ни, с упованието, че Той ще направи останалото.

С вяра в твоята майчинска закрила ти поднасяме намеренията на Светия отец папата, молейки те за съвременните хора на изкуството, за да могат чрез делата на своя талант да помагат на всички да открият красотата на творението.

Пета славна тайна:
Увенчаването на Дева Мария за Царица на всички ангели и светци
Да благодарим на Мария - наша майка и царица, прославена в Небето

Евангелски текст: „И като се приближиха до Него учениците, рекоха Му: защо с притчи им говориш? А Той им отговори и рече: защото вам е дадено да узнаете тайните на царството небесно, а тям не е дадено; затова им говоря с притчи, понеже те гледат, а не виждат, и слушат, а не чуват, нито разбират. Вашите пък очи са блажени, задето виждат, и ушите ви - задето чуват; защото, истина ви казвам, мнозина пророци и праведници са много желали да видят, каквото вие виждате, и не видяха, и да чуят, каквото вие чувате, и не чуха“ (Мт. 13, 10-11. 13. 16-17).

„Накрая моето Непорочно Сърце ще победи!“

Майко, чрез твоите ръце ние искаме да поднесем на Бог нашата благодарност, молейки те да ни помогнеш да осъзнаем колко голяма благодат е това, че можем да се докоснем до Божието слово, да го чуем с ушите си, да го видим с очите си, претворено в живот. Помогни ни да бъдем онази добра почва, за която Бог ни е призовал да станем.

Днес отново те молим - моли се за нас, грешниците, твоите деца, сега и на смъртния ни час. Амин.

***Текстовете са взети от книгата „Явленията на Дева Мария във Фатима“ от отец И. К. Кастелбранко**

Присъединете се духовно към нашата молитва за мир и за обръщане на грешниците.

Префектът на Конгрегацията за Източните църкви кардинал Сандри в Плевен

От стр. 1

посланик на Италия в България, Алберто Алфредо Мануел Труеба - посланик на Аржентина в България, Луиш Алмейда Фераш - посланик на Португалия в България, Ярослав Джиеджиц - съветник-министър в полското посолство в София, и Ярослав Годун - директор на Полския културен институт в София. В общение по време на литургията бяха: отец Тихомир Гаврилов - представител на Българската православна църква, и пасторите Цветан Илиев и Владимир Блажев - представители на Евангелската методистка епископална църква в Плевен. На празника присъстваха зам. областният управител на Плевен г-жа Таня Божинова и кметът на община Белене г-н Милен Дулев.

В 10,30 ч. в епархийното светилище „Дева Мария от Фатима“ пристигнаха кардинал Сандри и апостолическият нунций монс. Пекорари. Много вярващи ги очакваха с възторжена радост и папското знаме в ръце. С хляб и сол по стара българска традиция момичета в национални носии посрещнаха пред храма кардинала. Епископът на Никополска епархия Петко Христов пръв приветства папския пратеник. Домакинът от общността на малките братя конвентуалци и ректор на светилището отец Венци Николов отправи приветствие за „добре дошли“ към високите гости. Отец Венци припомни 1996 г., кога-

то тримата български епископи при поклонничеството си във Фатима извършиха паметно посвещаване на целия народ и на цялата българска църква на Непорочното Сърце на Дева Мария. Ректорът добави, че тогава монс. Петко Христов се е молил за нужните благодати за епархията си и по особен начин за новата общност от вярващи в Плевен, за да може да бъде изграден храм и да бъде обособена енория за католиците в града. „Днес ние стоим в този заветен храм - каза отец Венци. - В това светилище ние се молим заедно и всички: епископи, свещеници, богопосветени, хора от различни места на страната и героизповедания. Наистина има за какво да благодарим на Бог за всички благодати и дарове, с които ни обсипва всеки ден. Прозорецът на Божиите благодати във Фатима е непрекъснато отворен.“

В 11 ч. започна тържествената литургия, отслужена от кардинала, епископите и свещениците. В своята проповед префектът на Конгрегацията за Източните църкви каза: „Мисълта ни в това светилище се отправя към Кова да Ирия, където Пресветата Дева избра да се яви на три деца - най-обикновени, но способни да се посветят изцяло на Бог и на Небесната майка. Преди 100 години Божието провидение пожела да се притече отново на помощ на човечеството, за да го предупреди за рисковете пред една цивилизация без Бог, но с много идоли, които по различни начини се стремят да унищожат човека, създаден по образ и подобие на Бог Творец и Отец“. „Преди малко повече от двадесет години - припомни кардиналът - вашият епископ, също поклонник във Фатима, почувства в сърцето си желанието да посвети на посланието на Девата едно място във вашата епархия - едно туптящо сърце, където да отеква този призив към обръщане, който остава винаги актуален.“

По-нататък кардинал Сандри продължи: „Дева Мария ни дарява преди всичко благодатта да разберем, че сме „в пълнота на времената“. Това ни припомня свети Павел в посланието си до галатяни-

всички изпяха песен във възхвала на Бог.

След няколко седмици този осветен вече кръст ще бъде издигнат над купола на църквата и ще показва пътя на хората към храма.

Маргарита ПАПУКЧИЕВА

На стр. 9

Осветен кръст в Стара Загора

От стр. 1

Помощница на християните“ в покрайнините на града. Величествено се издигат куполът на храма и този на камбанарията. Влизам във вътрешността и там под недовършения купол, в тишина и спокойствие видях кръста. Веднага се сетих за момента, в който след погребението Му дървеният първообраз, изцапан с кръв и със следи от гвоздеи, е прекарал първата нощ, лежащ под обсипания със звезди свод на небето. Двата кръста са еднакво величествени. Както преди около 2000 години, така и сега животът навън кипи с пълна сила. В предверието на постройката пазачът и

семейството му кротко се хранеха. От една къща на близката ромска махала се лееше специфична музика...

Вероятно Господ не напразно е избрал точно този ден за осветяване на символа на Спасението, който ще бъде издигнат над купола на църквата - деня на рождението на Предтечата, който е „гласът на викация в пустинята“, и деня на Пренепорочното сърце на Богородица, което е било толкова наранено след разпъването на Сина й на кръста.

Бавно около кръста, който е с височина 2,30 м, изработен от титаниева сплав, започнаха да приивдат хора. Получи се конгломерат от нации: бъл-

гари, чехи, поляци и индиец. Сърцата на всичките туптяха в синхрон. Вътрешността на бъдещия храм се напълни и с деца. Тогава се сетих за думите на Исус: „Оставете децата да дойдат при мен“. Точно това е призиванието на отците салезиани, които строят храма - да помагат на децата да стигнат до Него, като ги насърчават да учат и им осмислят свободното време чрез игри, песни, лагери, походи...

Започна и самото осветяване на кръста. Направиха го всички отци салезиани, които са в България, предвождани от техния провинциал отец Петър Вацулик, дошъл специално от Чехия за повода. След ритуала по осветяването

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1525)
август 2017 г.

Дневник на един необикновен юлски ден

Скъпи читатели, това, че държите в ръце вестник „Истина-Veritas“ и четете настоящото послание, е един радостен факт, че явяванията на Дева Мария във Фатима преди 100 години, а и не само във Фатима, са вечни, неувяхващи и будещи винаги интерес!

Необикновен ден не заради изключително високите температури, които, от една страна, са характерни за лятото, но и не съвсем за 1 юли, а необикновен, защото се честваха 100 години от появяването на една необикновена гостиня пред три деца в Португалия именно в далечната 1917 г., като че ли времето искаше и то да постави акцент върху важността на събитието - по свой собствен начин, разбира се!

Както мнозина знаем, 1 юли е ден, в който се отбелязва ритуалът по посрещането на изгрева на слънцето - юлската утрин, към която често се отправят надежди за щастие и какво ли не още... Има песни, които са посветени на това.

Хората сякаш по време на цялата история на човечеството са имали нужда да вярват, че едно или друго събитие ще им донесе хармония, благоденствие, щастие, ще промени хода на времето към по-добро. Ако се вгледаме днес в социалните мрежи, ще видим, че те изобилстват от послания, че даден ден от седмицата, число, месец, лято-вица, калинка, бяла мечка или друго нещо ще донесат щастие, ако ги споделим... Винаги изникват по този повод в съзнанието ми думите на майка ми за произхода на думата суеверие (=всуе, от старобългарски, със значение напразно, напусто - б.а.), т.е. да вярваш в нещо празно, което не спасява, защото истината е, че всички тези неща просто не спасяват, те не правят нищо, защото всъщност не могат да правят нищо.

Докато тази, която се яви на трите деца във Фатима, е доказала неведнъж не само че може, а че може всичко по волята на Онзи, чиято майка бе-

ше тук по време на земния си път. Тя е пътят към спасението. Тя - нетленно пренесената в Небето, тя - която не познава смъртта, тя - Царицата на ангелите, слиза при нас тук, на земята, за да ни засвидетелства обичта си и загрижеността си! Аз лично оставам без думи от величието на любовта в този жест! Нашата майка, майката на всички хора, закриляща, притеснена за децата си, тъгуваща за грешките им и радостна от победите им, и като всяка любеща майка - ПРИСЪСТВАЩА! Присъстваща чрез многобройните си явявания на много места по света, оставяйки незабравима следа както в хората, на които се е явила, така и на местата, където това се е случило, както и на последвалите събития. Децата от Португалия без съмнение не правят изключение от това, а и като се замисля, едно такова събитие в човешкия живот го преобразява до неузнаваемост...

(Следва)

Маргарита ВАСИЛЕВА

Префектът на Конгрегацията...

От стр. 8

те: „Когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син (Единороден), Който се роди от жена“ (Гал. 4, 4). Тази сигурност ръководи живота на светците и мъчениците, някои от които са чеда на тази земя - България, или са свързали с нея част от живота и мисията си“. „Мисля за светите солунски братя Кирил и Методий - каза кардиналът, - толкова обзети от желанието Исусовото Евангелие да бъде чуто от народите на днешна Източна Европа; за свети Йоан XXIII - папа Ронкали, който прекара тук своите първи години като апостолически делегат; за свети Йоан-Павел II, когото имах радостта да придружавам по време на незабравимото му посещение през 2002 г. Не бих искал да пропусна и блажените мъче-

ници - синове на тази земя: епископ Евгений Босилков и отците Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков.“ „Насилието, извършено над тях и над мнозина други - продължи проповедникът, - бе предизвикано от един атеистичен и материалистичен политически проект, абсолютизиращ една идеология, а държавата, която го възплащаваше, наподобяваше някакво всемогъщо същество, което не приемаше нищо различно, особено Христовото Евангелие, възвестявано в общение с наследника на апостол Петър - Римския папа. Това насилие и извращение, представени като извършени в името на общото благо, е част от посланието на Девата към пастирчетата във Фатима; видението на ада, което те получават, е свързано с предупреждението за риска за вечното погубване на човечеството от всяко време, но всъщност говори за онава, което човекът на земята е в състояние да предизвика, когато забрави Бог, както и това, че човекът до него

е негов брат.“

В края на литургията епископите отново молитвено посветиха Католическата църква в България на Непорочното Сърце Мариино със същата формула, която тримата са използвали през 1996 г. в Португалия.

Вярващи от Плевен поднесоха на кардинал Леонардо Сандри от името на всички енорияши икона, изобразяваща явленията във Фатима. Автор на иконата е художникът Атанас Атанасов, изписал голяма част от иконите в светилището. Подаръкът е платен със средства, събрани от вярващите от плевенската общност.

Приветствия поднесоха кардинал Сандри, епископ Петко Христов, апостолическият ексарх Христо Проиков и провинциалният настоятел от Полша отец Виеслав Пижио.

В края на литургията кардинал Леонардо Сандри даде апостолически благослов от името на папа Франциск на всички, присъствали на празничната служба в Плевен.

Росица ЗЛАТЕВА

Младите, вярата и разпознаването на призванието

Продължава от бр. 7

Да вярваш, означава да се вслушваш в Духа с всички сили на ума и чувствата и да пристъпваш към диалог със Словото, което е Пътят, Истината и Животът (Ин. 14, 6), да се научиш да се доверяваш на Словото, да Го „въплъщаваш“ в конкретните всекидневни действия, в моментите на срещи с Кръста и когато изпитваш радостта от наблюдението на знака на Възкресението, също както прави „обичаният ученик“. Пред това предизвикателство се изправя всяка християнска общност и отделен вярващ.

Място за този диалог е съвестта. Както учи II ватикански събор, съвестта „е най-скритото и най-съкровено ядро на човека, светилището, където той е сам с Бог, където отеква Неговия глас“. (Gaudium et spes, 16). Следователно съвестта е неприкосновено място, където присъства обещанието за тази покана. Задача на всеки човек е различаването на гласа на Духа от другите призови и решението как да Му се отговори. Другите могат да съпровождат и укрепят този човек, но никога не могат да заемат неговото място в това отношение.

Животът и историята учат, че хората не могат лесно да различат конкретната форма на тази радост, към която Бог призовава всеки един и към която всеки се стреми особено в днешното време на промени и широко разпространена несигурност. Понякога хората трябва да се справят с обезсърчението или с натиска на емоционални обвързаности, които възпрепятстват човек да поеме по пътя на удовлетворението. Мнозина са изпитали това - например младежът с многото богатства, които му поперчили да приеме призова на Исус, заради което си тръгнал натъжен, вместо изпълнен с радост (вж. Мк. 10, 17-22). Човешката свобода, независимо че постоянно трябва да бъде пречиствана и усъвършенствана, никога не губи фундаменталната си способност да разпознава доброто и да го изпълнява. „Човешките същества, макар и способни на най-лошото, могат и да надмогнат себе си, отново да изберат доброто и да поставят ново начало, като преодолеят всички духовни и социални условности“ (Laudato si, 205).

2. Дарът на разпознаването (на италиански език discernimento - б. ред.)

Вземането на решения и ръководството в ситуации на несигурност и пред лицето на конфликтни вътрешни сили е мястото за упражняване на разпознаването - класически термин в традицията на Църквата, който се отнася за различни ситуации. И наистина, една от формите на разпознаването се упражнява в четенето на знаците на времето, което води до разпознаването на присъствието и действието на Духа в историята. За разлика от него моралното различаване разграничава доброто от злото. Но духовното различа-

ване е друга форма, чиято цел е да разпознае изкушенията, за да ги отхвърли и да продължи по пътя на пълнотата на живота. Връзките между различните значения на тези форми са очевидни и те не могат да бъдат отделени една от друга.

С оглед на това синодът се фокусира върху различаването на призванието, тоест върху процеса, чрез който човек прави фундаментални избори в диалог с Господ и вслушвайки се в Духа, започвайки с избора на житейското състояние. Въпросът как човек да не пропусне възможностите за собствената си реализация, е неразделна част от същината на всеки мъж и жена. За вярващите въпросът е дори още по-дълбок и важен - а именно как един човек живее Благата вест на Евангелието и отговаря на призова, с който Господ се обръща към всеки, когото срещне било в брака, било като ръкоположен или в богопосветения живот? Къде талантите на тази личност могат да бъдат приложени най-добре: в професионалния живот, в доброволната работа, в служението на нуждаещите се или чрез участие в гражданския и политическия живот?

Духът говори и действа чрез събитията в живота на всеки човек, които сами по себе си са неразбираеми или двусмислени, доколкото подлежат на различни тълкувания. Различаването е необходимо, за да бъде открито тяхното значение и да бъде взето решение. Трите глагола, използвани за описание на различаването/разпознаването в Evangelii gaudium, 51, а именно „да разпознава“, „да тълкува“ и „да избира“ могат да бъдат полезни и при очертаването на правилния път за отделните хора, групи или общности, с пълното съзнание, че в практиката границите между различните етапи никога не са ясно очертани.

Разпознаване

Преди всичко „разпознаването“ се отнася за това как житейските събития, хората, които срещаме, думите, които чуваме или прочитаме, въздействат върху вътрешния живот, а именно върху различните „желания, чувства и емоции“ (Amoris laetitia, 143), както и върху съответните техни изрази: тъга, униение, удовлетворение, страх, радост, мир, чувство за празнота, нежност, гняв, надежда, безразличие и т.н. Човек се чувства привлечен или поведен в различни посоки, без да има достатъчно яснота какво действие да предприеме, изпитва възходи и падения, а в някои случаи и води същинска вътрешна битка. „Разпознаването“ изисква да бъде допусната появата на това богатство от емоции и установяването на тези чувства, без те да бъдат обект на отсъждане. Необходимо е и да бъде доловен „вкусът“, който остава, т.е. на съответствието или на несъответствието между това, което е преживяно, и това, което е в дълбини-

На стр. 12

По стъпките на свети Франциск

Личността на свети Франциск от Асизи е изключително явление не само за Християнската църква, но и за историята и културата на Ренесанса - една важна епоха, която поставя жалоните на съвременното ни мислене и възприемане на битието ни, определяно в най-общ смисъл от християнството. Защо твърдим, че битието ни се влияе от християнството? Защото начинът ни на живот днес, обликът на градовете ни, ритъмът ни на живот, отношенията и моралните норми и дори най-дребните житейски неща се обуславят от християнството. Да, ние не забелязваме това, но когато четем античната история, когато разглеждаме антично изкуство, веднага се схваща разликата между двете битности. Тя е очевидна дори в преходния период - I-IV век, когато християнството и езичеството битуват едновременно. А днес дори и най-убедените атеисти не осъзнават, че начинът ни на живот се определя в силна степен от християнството.

Дълбокото ми убеждение е, че свети Франциск се появява точно когато самата епоха изисква това в определен исторически момент, когато разликата между двете битности - богато на религиозно-философски течения, ереси, войни и противоречиви художествени направления - се нуждае от личности, които без философски разсъждения и умуване да напомнят, че Божията любов съществува, че човек трябва да се откаже от еготизма и да помисли за своя събрат. Обръщайки поглед към светеца от Асизи, в припомнянето на факти и легенди от живота и делата му, уместно е личността му да се разглежда по две линии - като богословско повествование и историческо свидетелство. Докато първата линия ни отправя към осмисляне на делата му, вдъхновени от дълбоко преживяната и изстрадана в душата му Божия любов, довеждаща до любовта към творението, то втората трябва да го разглежда като важна историческа личност, реално съществуваща, с изключително значение за осмисляне на развитието на европейската история.

В настоящия материал ще коментирам последователно тези две очертани линии, като според мен това е метод, който би могъл да се приложи и при други светци, особено при по-големите, чествани от целокупната Католическа църква.

Тъй като това не е научна студия, а едно най-обикновено описание на поклонническо пътешествие, свързано с духовни упражнения, то започвам повествованието, придържайки се към първата линия - на богословско повествование.

Като прелюдия към среща-

та с любимия ни свети Франциск опознахме и други свети обекти по пътя към Асизи. Не бих могла да отмина краткото ни присъствие в Загреб, който обикаляхме в ранните вечерни часове. Радвахме се на красивите сгради и черкви, които за жалост бяха затворени, но затова пък ярко осветени. Успяхме да поседим на площада пред красивата катедрала, да се разходим в Стария град. Обикаляйки по извитите му стръмни улици, се натъкнахме на Каменната порта с чудотворната икона на Дева Мария. Улицата извива в остър завой под свод. Там зад решетка от ковано желязо е чудотворната икона на Мария с младенеца в изящна рамка, а под иконата - свежи цветя. В ниша има три-четири малки пейки като в капела. На това място денонощно спират хора да се молят. Легендата гласи, че тази икона запазила града невредим от турско нашествие. Турците стигнали до това място, но било невъзможно да продължат нататък. Дева Мария спасила града. Според друга легенда иконата сама е дошла на това място.

В Любляна - град с много барок, наследство от Австроунгарската империя, изкушени от замъка, издигащ се над града, решихме в 3 часа през нощта да се изкачим до замъка въпреки изключително стръмния преход. През деня там работи асансьор, но ние нямахме този късмет, та като свети Франциск приехме трудността. Както казва отец Марчин - един бърз екшън. От двора на замъка горе се открива чудна гледка към нощна Любляна. Умората от бързо изкачване моментално изчезна от чистия въздух, който ни успокои и ободри.

Долу, в центъра на града, на железния парапет на моста цели редици от малки разноцветни катинарчета, заключени на парапета, символизираха „заключената“ любов на двойките влюбени, посетили моста - една традиция, която практикуват младите словенци.

На сутринта - вече на италианска земя, първият посетен град бе Падуа - черквата и светилището на свети Леополд Мандич, където се смесихме с множество посетители. Отдавна бях идвала на това място - още в края на миналия век. Стори ми се, че сега всичко се е разраснало или предишното ми посещение е било набързо. Обширната черква, страничните помещения с вещите на светеца и даровете - посребрени и позлатени сърца, дадени като благодарност за помощта му при различни случаи - една практика, чисто католическа, свидетелстваше за неговата духовна грижа и любов към хората. Както е известно, той е светец на изповедта - един съвременен свети Непомук.

Всеки, който посети Падуа, непременно отива в базиликата, посветена на свети Антоний. Така направихме и ние, въпреки че мнозина от нас бяха хо-

Не е лесно да се говори за свети Луи - човека от Средните векове, краля на Франция, нито да се определи каква е била духовната връзка между краля - участник в кръстоносните походи, и мира, защото липсват всякакви документи, които директно да се отнасят към този въпрос.

Мисля, че е най-добре първо да се определи какво ние днес разбираме под думата мир, тъй като концепцията за мира се е променяла с времето. Да видим как свети Франциск е живял и говорил за мира, защото той е нашият пример, но също така и пример в живота на свети Луи. След това можем да използваме тези теории и тази система от понятия, за да изследваме живота на свети Луи и да направим подходящите изводи.

А. Мир: Какво означава това понятие според нормално то му значение?

Бих искал да започна с това - да чуя вашите мнения по този въпрос. Очевидно не по въпроса за връзката между свети Луи и мира, а за самия мир.

Въпрос: Какво значи според вас терминът мир или какво мислите, че се изразява с думата мир? (Въз основа на вашите отговори може да проведете и дискусия по въпроса за мира...)

Както може би разбирате, всички ние си мислим, че знаем какво означава мир, следователно мислим, че се разбираме един друг, когато говорим за мира. Но въз основа на вашите отговори и разпространеното мнение по света можем да открием, че не е толкова лесно да се дефинира понятието мир. Наистина тази дума има съществено различни значения, които дори могат да доведат до недоразумения. Фактически мирът не е точно дефинирана концепция, защото той е ЦЕННОСТ, която различните хора и култури определят различно. Те предлагат тази дума и се опитват да развият нейното значение и да я използват в живота при твърде многообразни и различни контексти и граници.

Например аз говоря за мира, като изхождам от моята собствена културна и духовна традиция по отношение на термина - така, както той е разбран в италианския език, което определено се различава от разбирането във вашата култура и вашия език и във всички други култури и езици. Това всъщност поставя на изпитание различните културни традиции и концепции, които съществуват, и демонстрира, че за взаимното разбиране се изисква непрекъснат отворен диалог. Например на еврейския език терминът Shalom изразява основно и главно концепцията за цялостност и завършеност; гръцкият термин eirene се отнася за приятен период от време между две войни, а римският Pax Romana акцентира на пакта, договора или споразумението. Дори само от тези малко на брой наблюдения можем да заключим, че си имаме работа с променяща се и динамична концепция, което ни принуждава да хвърлим светлина върху значението на термина мир и да разпрострем неговия потенциал чрез изучаване и раз-

мишление, които се препоръчват в историята. Това е нужно не само за да се разбере по-добре връзката между свети Луи и мира, което е тема на нашата дискусия, но също така и да намерим идеи, които да приложим в нашия живот както лично, така и като общност.

Как се развива исторически тази концепция? Макар че това е тема, която не можем да развием напълно в този момент, може да се каже, че тази тема е интересна и си заслужава да се изследва. Би било интересно да се изследват примитивните култури с по-

бъде постигната чрез война. Образът на Бог, който се бие начело на своя народ, преобразува мира в продукт на войната, в която врагът ще бъде разгромен вероятно чрез herem, т.е. пълно унищожение (този аспект не се появява в историята на началото и на патриарсите). Важно е да се отбележи, че след изхода във Вавилон мирът е бил смятан не за резултат от спечелена война, а като път към нов хоризонт.

В гръцкия свят мирът бива изразяван чрез термина eirene, който първоначално е бил състояние на мир, което

Свети Луи и мирът

моцта на културната антропология и етнология и да се разкрие съществуването на воинствени племена, където мирът е бил просто резултат на физическото унищожаване на селищата на врага, но също и че са съществували племена (и още живеят) в общества без насилие, в които човекът се смята за недостоеен, ако злоупотребява със силата.

Както се вижда, можем да започнем изследвания в различни области, което би изисквало месеци работа. Нека да погледнем към западното общество с няколко конкретни примера. Важно е да се отбележи, че митовите за сътворението - освен тези в Библията - ни разказват за битки между някакви същества (богове), които са в директен конфликт един с друг. Само в Библията сътворението се развива мирно от ръцете на Бог и в края на всеки ден (етап) Бог спира, за да погледне какво е създал и да стигне до извода, че това е добро. Египтяните и асиро-вавилонците са вярвали в съществуването на божествен ред, който надзирават боговете, и в него фараонът и кралят са видими учители. Тези, които се бият с враговете, за да възстановят реда, са били смятани за миротворци. Вследствие на това се смята, че една империя е в състояние на мир, когато е подчинила своя народ да живее в такава състояние, което следва от някакви социални критерии. Следователно за враг се приема хаосът и всяка проява на сила, която заплашва съществуването на вселената. Няма противоречие между мира и войната, защото войната може да създаде мир. (За нас в днешно време мирът и войната взаимно се изключват.) В еврейския свят концепцията за мира е променена още повече. Шалом може да означава също и цялостност, и завършеност, но това може да бъде изразено по много други начини. Също така означава да се чувстваш добре (да бъдеш в добро здраве), но по-общо шалом означава добруването на тези, които живеят според мъдростта и вървят по правилния път. Мъдростта води до добруване, защото тя не нарушава реда, установен от Бог. Дори в еврейския свят концепцията на мира може да

прекъсва състоянието на война. На мира се гледа като на прекрасен, но несигурен момент и е трудно да си мислим за свят в мир, където това да е основа на живота. Това е пессимистична гледна точка и така се ражда митът за Златната ера - носталгия по загубената ера, когато е имало справедливост, мир и хармония и е нямало насилие. За повечето гръцки писатели Polemos (война) е баща на всички неща.

Римският мир Pax Romana е споразумение между две страни, които желаят да сключат споразумение; това е спогодба, която води до tranquillitas (спокойствие), което позволява развитието на обществото и засилва връзките между хората, които не са агресивни. Мирът Pax Romana е поддържан от военната мощ на империята, която е устроена така, че да се постигне ред и ако той не бъде приет доброволно, да бъде наложен чрез сила. Средновековна Европа и великите сили от миналите столетия тръгват от тези концепции, при които винаги се предвижда употребата на сила и дори на война, като начин да се наложи идеи, културни или религиозни модели на други хора. От римската концепция следва правилото „Ако искаш мир, готви се за война“, което се противопоставя на съвременното предположение на папа Павел VI „Ако искаш мир, готви се за мир“. Засега ще ви оставя сами да си направите изводите относно това, какво означава мир в съвременния свят, като ви предлага някои термини, за които мисля, че са съществени - поне за нас, европейците: обществена сигурност, равни права и възможности, солидарност между хората, права на човека, Хартата на Обединените нации, но също така и Желязната завеса, Студената война и надпреварата във въоръжаването, опасността от ядрена война или забравените войни - назовавам само няколко от тях.

(Следва)

Атилио ГАЛИМБЕРТИ,
мирски францискански ред,
Милано, Италия

За повече информация: https://bg.wikipedia.org/wiki/Луи_IX
Превод Веселин КРЪСТЕВ

Скъпи папа Франциск,
Добро утро! Как мога да намеря Бог в мен
и в моето семейство?

Благослови ме!

С обич: Манси, на 9 години, от Индия

Скъпа Манси,

Можеш да откриеш Бог в твоето семейство, като се отнасяш с обич към майка ти, татко, ти, братята ти, сестрите ти, дядо ти, баба ти, лелите ти и чичовците ти. Ако обичаш твоите роднини, ще намираш Бог. Тогава всичко ще бъде в хармония. А и твоята рисунка е такава - красива, спокойна и хармонична. Ти си там и си личи, че си щастлива. Имаш също и животни, и растения. Там е и твоята къща. Вратите са затворени, но от комина се издига пушек.

Любовта не е само резултат от твоите действия. Тя е също така и благодат, която получаваш от Бог. Трябва да помагаш на тази благодат да се развива. Хубаво е да я поливаш така, както се полива цветето. Научи се всеки

ден да поливаш тази благодатна обич към твоето семейство. Тогава ще откриваш Бог въ-
щи.

Папа Франциск

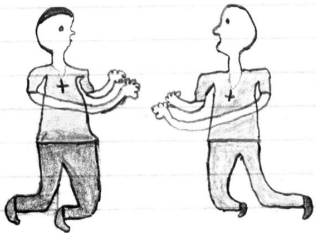
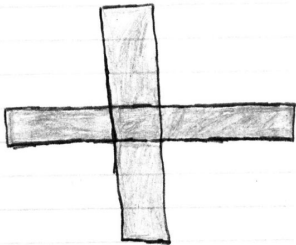
Скъпи папа Франциск,
Защо се отнасяме с почитание към Кръста?
Вие как сте? Аз съм добре.

Ваш: Тадиуанаше,
на 10 години, от Зимбабве

Скъпи Тадиуанаше,
Ние почитаме, славим Кръста, защото свети Павел казва, че Кръстът е нашата слава. Кръстът е мястото, където Исус постигна победата над злото и над смъртта.

В олимпийските игри победителите ги поставят на една издигната стълбица и им връчват медал. В нашия случай наградата на Исус е неговият Кръст. Това е Неговият триумф. Със смъртта Си на Кръста Исус е победил смъртта. Той е победителят! Кръстът е знакът на тази победа и именно затова го почитаме. По тази причита и славим Кръста. Дяволът е победен и именно затова се страхува от Кръста. Това е знакът на неговото поражение.

Папа Франциск

Скъпи папа Франциск,
Бих искал да разбера защо Бог ни е съ-
ворил, след като е знаел, че ще съгрешава-
ме против Него?

С обич: Максимус, на 10 години, от Сингапур

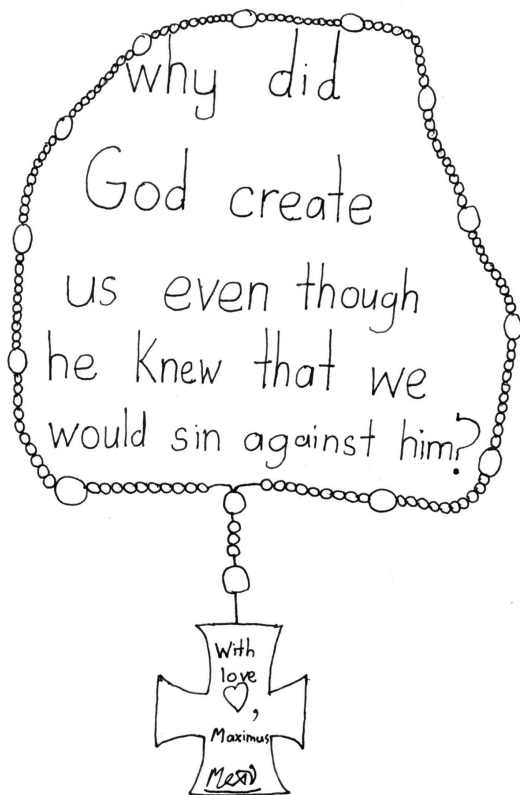
Скъпи Максимус,

Бог ни е сътворил, за да бъдем като Него. Създал ни е, за да сме свободни. Свободата е най-големият подарък, който ни е дал. И честно казано, да бъдеш свободен, означава дори да решиш да съгрешаши. Колко много хора обаче се страхуват от свободата! Днес това е сериозен проблем.

Много хора се боят от своята свобода и от свободата на околните. Ето защо някои предпочитат да си играят със своя домашен любимец, което им носи радост. Животното обаче не се радва на свобода на волята, както човека. Свободата понякога плаши хората, понеже не можем да я програмираме като машина. И именно по тази причина свободата е най-великият и прекрасен дар от Бог.

Папа Франциск

Из книгата „Скъпи папа Франциск.
Папата отговаря на писма от деца по света“,
изд. Нова българска медийна група холдинг,
София, 2016 г.

По стъпките на свети Франциск

От стр. 10

дили там неведнъж. Припомни си я от времето, когато и аз бях влизала там, даже два пъти - мощите на светците, положени в урни, богато украсени сред преизобилния барок, както и прочутата фреска на Алтикиеро (от школата на Джото) - „Разпятието на Голгота“, в капелата на свети Яков, която навремето силно ме впечатли. Отново се порадвах на изкуството на Донатело - скулптурната група на разпятието. Близко до тази базилика е и другата също голяма - посветена на света Джустина, която също посетихме. Там интериорът е по-строг, не така пищен, създаващ усещане за по-голямо свободно пространство. В тази базилика се намира гробът на свети евангелист Лука. На листовки в базиликата може да се получи

подробна информация за пътя на мощите на светеца, докато стигнат Падуа.

Всички с нетърпение очаквахме следващия ден, когато трябваше да отпътуваме за Асизи - главната цел на нашето поклонничество.

Общият облик на Асизи и атмосферата на този град доста прилича на много други стари италиански градове - със своите тесни улички, каменни къщи с малки прозорчета, площади, ненадейно изникващи сред сградите, и най-вече стълби - улици и стръмни улички, типични за планинската местност, в която се намира градът. Измежду къщи и улици някъде се появяват градинки с пищна растителност и цъфтящи розови и олеандрови храсти. Акценти в широколистната растителност са

стройните тъмнозелени кипариси, отпратили остри върхове към небето, сякаш надпреварващи се с извисените готически форми на черквите.

В първия ден на нашето пребиваване в Асизи имяхме възможност сами да обикаляме града, да усетим спокойно неговата атмосфера, да разгледаме по-главните храмове. Към малката черква „Свети Стефан“ от X век слизах по уличката - стълба, от едната страна с богата растителност.

(Следва)

Майя ХИЛДЕГАРД

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1525)
август 2017 г.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос Раздел първи Призванието на човека: Живот в Духа

Глава трета Божие спасение: Законът и благодатта Член 3

Църквата, майка и наставница

I. Нравственият живот и Учителната власт на Църквата

2034 Римският първосвещеник и епископите, „истински учители, снабдени с Христовата власт, проповядват на поверения им народ вярата, която трябва да бъде изповядана и приложена в нравите“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 25: AAS 57 (1965) 29). Учителната власт на папата и епископите в общение с него учи верните на истините, които трябва да вярват, любовта, която трябва да практикуват, и блаженството, на което трябва да се надяват.

2035 Върховната степен на участие във властта на Христос е осигурена с харизмата на непогрешимостта. Тя се простира толкова далеч, колкото и съкровището на Божественото откровение (CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 25: AAS 57 (1965) 30); тя стига и до всички елементи на учението, включително и до моралното, без които спасителните истини на вярата не могат да бъдат пазени, излагани или съблюдавани (Вж. SACRA CONGREGATIO PRO DOCTRINA FIDEI, Decl. Mysterium Ecclesiae, 3: AAS 65 (1973) 401).

2036 Авторитетът на Учителната власт се простира също и над специфичните предписания на естествения закон, защото спазването им, желано от Създателя, е необходимо за Спасението. Напомняйки предписанията на естествения закон, Учителната власт на Църквата изпълнява съществена част от пророческата си функция да известява на хората какво те са в действителност и да им напомня какви трябва да бъдат пред Бог (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Decl. Dignitatis humanae, 14: AAS 58 (1966) 940).

2037 Божият закон, поверен на Църквата, е предаван на верните като път на живот и истина. Следователно верните имат право (Вж. CIC canon 213) да бъдат просветени в Божествените, спасителни повели, които очистват разсъдъка и с благодатта лекуват ранения човешки разум. Верните са длъжни да спазват правилата и наредбите, издадени от законната власт на Църквата. Дори ако са дисциплинарни, тези разпореждания изискват подчинение с любов.

2038 Църквата има нужда от предаността на пастирите, от науката на богословите, от сътрудничеството на всички християни и хора с добра воля за предаването и приложението на християнския морал. Вярата и практикуването на Евангелието дават на всеки човек житейски опит „в Христа“, който го осветлява и го прави способен да оцени духовните и човешки ценности според Божия Дух (Вж. 1 Кор. 2, 10-15). Така Светият Дух може да си служи с най-смирнените, за да просвети мъдрите и високостоящите.

2039 Службите трябва да се упражняват в дух на братско служение и преданост към Църквата в името на Бог (Вж. Рим. 12, 8, 11). Същевременно в нравствените преценки за своите лични деяния съвестта на всеки трябва да избягва да се затваря в лично си съждение. Тя трябва да се отвори колкото се може повече за зачитане благо на всички, така както се изисква в нравствения, естествен и Богооткровен закон, а следователно и в закона на Църквата и в позволеното учение на Църковната учителна власт по нравствените въпроси. Не трябва да противопоставяме личната си съвест и разум на нравствения закон и на Учителната власт.

2040 Така между християните може да се развие истински синовен дух по отношение на Църквата. Той е естествен изблик на кръщелната благодат, която ни роди в лоното на Църквата и ни направи членове на Христовото тяло. В своята майчинска загриженост Църквата ни дарява Божието милосърдие, което се издига над всичките ни грехове и действува по специфичен начин в тайнството на помирението. Като грижовна майка тя не се скъпи също ден след ден да ни дава храната на Словото и Евхаристията на Спасителя в литургията.

II. Църковните заповеди

2041 Църковните заповеди намират своето място в нравствения живот, свързан с литургичния, от който се подхранват. Задължителният характер на тези положителни закони, постановени от духовната власт, имат за цел да гарантират на верните необходимия минимум в молитвения дух и в нравственото усилие за увеличаване любовта към Бог и ближния:

2042 Първата заповед („Участвай на литургията всяка неделя и задължителните празници и се освободи от задълженията на работата“) изисква от верните да осветят деня, в който се възпоменава Възкръснението Господне, и особените литургични празненства, където се почитат Господните тайни, тайните на Блажена Дева Мария и на светците. На първо място трябва да се участва в ехаристичното тържество, на което се събира християнската общност, и да се почива от онзи труд и грижи, които пречат да се осветят тези дни (Вж. CIC canones 1246-1248; CCEO canones 880, § 3. 881, §§ 1. 2. 4).

Втората заповед („Изповядай твоите грехове поне веднъж в годината“) осигурява подготовка за Евхаристията чрез приемане тайнството на покаянието, което продължава делото на обръщането и прощката, която сме приели при Кръщението (Вж. CIC canon 989; CCEO canon 719).

Третата заповед („Приеми Тайнството Евхаристия поне на Великден“) осигурява минималното приемане Тялото и Кръвта на Спасителя във връзка с Великденските празници, начало и център на християнската литургия (Вж. CIC canon 920; CCEO canones 708. 881, §3).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Нов критерий за признаване на светостта

На 11 юли във Ватикан бе обнародвано апостолическото послание на папа Франциск под формата на Моту проприо („по собствена инициатива“), озаглавено „Maiorem has delectionem“ („По-голяма любов от тая“), въз основа на което се дава ново основание за официално признаване на светостта на Божи раб от страна на Църквата - наред с мъченичеството и героичното демонстриране на християнските добродетели (героичността на вярата) се нарежда и „пожертвуванието на живота“.

С „Maiorem has delectionem“ за жертвуванието на живота папата открива пътя за беатификация на онези вярващи, които са дарили самите себе си на ближния, приемайки свободно и доброволно една сигурна и преждевременна смърт.

„Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели“ (Ин. 15, 13). С тези думи от Евангелието според Йоан започва папското послание и папа Франциск подчертава, че са „достойни за специално внимание и чест онези християни, които

следвайки отблизо следите и учението на Господ Исус, са отдали доброволно и без принуда живота си за другите и не са изменили на това си решение до самата смърт“.

Папата отбелязва, че „без съмнение героичното жертвувание на живота, мотивирано и подкрепено от милосърдната любов, показва истинско, пълно и образцово подражаване на Христос и затова заслужава онова възхищение, което обикновено общността на вярващите проявява към хората, които доброволно са приели кръвното мъченичество или героично са демонстрирали християнските добродетели“.

Съгласувано с официалното мнение на Конгрегацията за делата на светците, папата учредява нови положения по отношение на процесите по беатификация и канонизация - наред с признаването на факта мъченичество и героичност на добродетели новото основание за прослава ще бъде жертвуванието на живота.

Съгласно апостолическото послание жертвуванието на живота, за да е валидно и

ефикасно за беатификацията на даден Божи раб, трябва да отговаря на следните критерии: да е свободно и доброволно, с героично приемане чрез милосърдна любов на една сигурна и неминуема смърт; трябва да има връзка между жертвуванието на живота и преждевременната смърт; бъдещият Божи раб трябва да е водил благочестив и добродетелен живот преди жертвуванието и после до смъртта; трябва да е известен със святост и особени знаци, поне след смъртта; за беатификацията на Божия раб е необходимо и чудо, станало след неговата смърт и по негово застъпничество.

Въз основа на апостолическото послание на папа Франциск „Maiorem has delectionem“ съответните поправки ще бъдат нанесени в документите на Църквата, които се отнасят до етапите на процесите за признаване на святост и основанията за това: наред с мъченичеството и героичността на добродетелите ще бъде нанесено и допълнението за жертвуванието на живота.

Младите, вярата и разпознаването на призванието

От сеп. 9

те на сърцето.

На този етап Словото Божие е от голямо значение. Размишляването върху Него всъщност мобилизира страстите както и всички изживявания, които се докосват до вътрешното аз, като в същото време дава възможност те да бъдат съотнесени към събитията, за които се разказва. Етапът на „разпознаване“ се основава върху способността за вслушване и върху чувствителността на човека, без да се избягва умората от мълчанието. Това е критична стъпка в личното израстване, особено за младите хора, които изпитват с още по-голяма сила натиска на желанията и дори да бъдат уплашени от тях и поради това да се откажат от големите крачки, към които все пак се чувстват импулсирани.

Тълкуване

„Разпознаването“ на изживяното не е достатъчно. Следващата стъпка е „тълкуването“ или с други думи разбирането към какво Духът призовава човека чрез това, което Духът пробужда у всеки. Често човек се спира, за да оцени едно преживяване, като отбелязва, че това изживяване е оставило у него „дълбоко впечатление“. По-голяма трудност представлява разбирането на произхода и смисъла на желанията и емоциите, които човек преживява, както и установяването дали те го водят в конструктивна посока или към самозатваряне.

Този етап на тълкуване е много чувствителен момент, тъй като изисква търпение, бдителност и дори определено познание. Човек трябва да умее да взема под внимание последиците от социалните и психологическите условия, което предполага участието и на интелектуалните му способности, но без да се стига до попадането в капана на създаването на абстрактни теории за това какво ще бъде добре или полезно да бъде сторено. Дори и в различаването „реалността е по-велика от идеите“ (Evangelii gaudium, 231). По същия начин и „тълкуването“ не може да не се сблъска с реалността и да разгледа реално наличните възможности.

„Тълкуването“ на желанията и вътрешните движения изисква честно конфронтиране - в светлината на Божието слово, с моралните изисквания на християнския живот, като винаги съществува желанието те да бъдат приложени към конкретната преживявана ситуация. Това усилие кара този, който го полага, да не се задоволява с чистата логика на възможния минимум, а да търси начин да извлече максималното от получените дарби и възможности, което води до появата на привлекателно и вдъхновяващо послание за младите хора.

Тълкуването е извършвано във вътрешен диалог с Господ, което ангажира всички способности на човека. А подкрепата на опитен човек за вслушването в Духа е ценна помощ, предлагана от Църквата, помощ, която няма да бъде мъдро да

бъде пренебрегната.

Избор

След като всички желания и емоции са разпознати и изтълкувани, следващата стъпка във вземането на решение е упражняването на автентичната човешка свобода и лична отговорност, която, разбира се, е винаги обвързана с конкретна ситуация и поради това е ограничена. Следователно изборът се измъква от спящата сила на инстинктите, считани за решаващ критерий от някои крайни форми на съвременния релативизъм, затварящи човека в капана на постоянната изменчивост. В същото време човек се освобождава и от подчинеността си на външни сили и така вече може да постигне една последователност в живота си.

Много векове основните решения за живота не са били взимани от хората, за които са се отнасяли - тази ситуация продължава да бъде валидна и днес в определени части на света, както вече беше споменато в първата глава. Насърчаването на истински свободен и отговорен избор, напълно освободен от практиките на миналото, си остава същинската цел на всяка сериозна пастирска програма за звания. Различаването е основният инструмент, който позволява съхранението на неприкосновената територия на съвестта, без да има намерението да я замести (Amoris laetitia, 37).

Решението трябва да бъде подложено на проверка от фактите, за да се види дали е правилно. Изборът не може да остане затворен във вътрешен свят, който е много вероятно да си остане виртуален или без досег с реалността - една често срещана опасност в съвременната култура. Той следва да бъде приведен в действие, да приеме плът, да тръгне по своя път, като поеме риска да се сблъска с действителността, която е причинила желанието и емоциите. На този етап ще възникнат други желания и емоции; тяхното „разпознаване“ и „тълкуване“ ще даде възможност да се разбере дали решението е добро, или е препоръчително да бъде преоценено. Затова „излизането навън“ е важно, дори и от страха да не би да сбъркаме, който - както вече видяхме - може да бъде сковаващ.

3. Пътища към призванието и мисията

Различаването на призванието не се постига с еднократен акт дори ако при анализ на развитието на званието да могат да бъдат идентифицирани конкретни моменти или решителни срещи. Както всички важни неща в живота, различаването на призванията е дълъг процес, който се разгръща във времето, в хода на който човек продължава да наблюдава знаците, използвани от Господ, за да определи и посочи призванието, което е много лично и уникално.

(Следва)

Ватикан, 2017

Превод Момчил МЕТОДИЕВ

Сирия Наградата „Ян Карски 2017“

е за отец Ибрахим

„Да бъдеш знак на надежда в един мъртвешки и без бъдеще град, означава да черпиш надежда от Извора на живота и надеждата, който е Исус Христос. Нашите очи видяха жестоката действителност... В тези тежки моменти единствено в Божията надежда намирахме сила да вървим напред.“ Това изтъкна отец Ибрахим Алсабаг, 44-годишният францискански монах, свещеник на енорията със западен обред в сирийския град Алепо, който бе удостоен с наградата „Jan Karski Spirit Award“ за 2017 г. Отличието е посветено на паметта на известния полски адвокат и активист - един от първите, разказали за драмата на Полша под нацистката диктатура. Наградата се присъжда от образователната фондация „Ян Карски“.

Признанието, което се дава на личности, отличили се с „хуманитарно служение“ за други-

те, бе връчено в полския град Краков в присъствието на почетния архиепископ на града Станислав Дживиш. В мотивировката се чете: „... затова, че е занесъл надежда на един свят без надежда и на забравените хора“.

В благодарственото си слово, получено от агенция „AsiaNews“, отец Ибрахим подчертава, че наградата е „окуражаване на борбата за моя народ, в мисията ми да предоставям на моите хора помощ, утеха, надежда“. Свещеникът от Алепо също така припомни, че „историята на сирийския народ е подобна на историята на полския народ, понесъл страдания за известен период от време...“.

При връчване на наградата на отец Ибрахим кардинал Дживиш изтъкна, че това отличава-

не държи сметка не само за „задачите и задълженията, изпълнявани от наградените във връзка с неговия свещенически и църковен живот“, но също и затова, че „въпреки че му е било предложено сигурно място в Европа, свещеникът от Алепо е решил да се завърне в родината си, в Сирия, пленник на войната от много години. Завръща се, за да се посвети - рискувайки живота си - на пастирското служение в Алепо“.

Почина Хоакин Наваро-Валс

На 5 юли в Рим на 80-годишна възраст почина бившият ръководител на Ватиканския пресцентър Хоакин Наваро-Валс, оставил незаличими следи в комуникационната система на Светия престол. Повече от 20 години дейността на Наваро-Валс бе свързана със свети Йоан-Павел II, който през 1984 г. избира испанския журналист да ръководи пресцентъра на Ватикан. На този пост Наваро-Валс остава до първа-

та година от понтификата на Бенедикт XVI.

Хоакин Наваро-Валс е роден на 16 ноември 1936 г. в испанския град Картахена. Завършва медицина, а след това и журналистика. След познанството си със свети Хосе-мария Ескрива де Балагер постъпва в редиците на Opus Dei. Наваро Валс първоначално работи в мадридския вестник ABC и нередко е изпращан като военен кореспондент в различни горещи точки на света. Испанският журналист е първият в историята мирянин, който ръководи ватиканския пресцентър. Той се отличава с дълбока вяра, голяма откритост, изключителна компетентност и елегантен стил.

Изиграва ключова роля в подготовките и информационната дейност, свързани с апостолическите визити на папа Войтила и особено по време на историческото му посещение в Куба през 1998 г. Наваро-Валс участва в подготовката на официалното посещение на ватиканския държавен секретар кардинал Агостино Казароли в Съветския съюз през 1988 г. по случай хилядолетието от кръщението на Русия.

Хоакин Наваро-Валс бе също президент на Асоциацията на чуждестранните журналисти в Италия и представител на Светия престол в различни конференции, организирани от ООН.

